เก้าสิบเอ็ด

เจียงหวงไท่โฮ่ว ผู้คิดถึงหลานๆ ที่สุด

ปักษ์ต้าสู่[1] ประจำรัชศกหมิงหลงปีที่สิบเอ็ด ลมร้อนจากตอนใต้มา ปะทะไอเย็นจากแดนเหนือ ฝ่ายอ่อนกำลังกว่าย่อมล่าถอยขึ้นที่สูง ก่อเกิดสภาวะค่อนข้างแปรปรวน หลายหนกลางวันร้อนอบอ้าว กลางคืนหนาวจัด บางพื้นที่ปรากฏเมฆตั้งเค้าดำคล้ำ กระจายฝนตกตามธรรมชาติ หยดน้ำที่โปรยสายจากเบื้องบนก็เสมือนบริวารสองกองทัพกำลังหลั่งโลหิต ขณะพยายามชิงชัยเหนือแผ่นดินกลาง

ด้วยเหตุนี้บรรยากาศของวังหลวง อันเป็นดั่งดวงแก้วประจำจงหยวนย่อมเอนไปแอบอิงเงาเงียบเหงาอยู่บ้าง ทว่าเบื้องหลังความสงบกลับแทรกหลากกระแสเคลื่อนไหว

บรรดาพรรณไม้ในอุทยานหลวงรับน้ำฝนประพรม ต่างชูช่อเขียวขจีขึ้นมา มองดูหนใดคล้ายเยียวยาให้สายตาผ่อนคลายหนนั้น แต่บทนิยมความสวยสดไม่อาจกำหนดหลักเกณฑ์อย่างกฎหมายได้ เมื่อวาระจิตใจผู้คนกำลัง

---

[1] แปลว่าร้อนมาก ประมาณวันที่ 22, 23 หรือ 24 เดือนกรกฎาคม ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 120 องศา อากาศร้อนจัด

ระส่ำระสาย จะพิจารณาอย่างไรก็เข้าไม่ถึงความสบายตาหรือความสงบใจ

ระหว่างเฉียงหลงหวงตี้เสด็จเยือนดินแดนแสนไกลอย่างเผ่าหรวนตี้ บ้านเกิดของพระอัครชายาสกุลต๋าที่เป็นดั่งแดนลับแลนอกแนวกำแพงหมื่นลี้ออกไป นอกจากข้ามโพ้นทะเลทรายแห้งแล้ง ยังมีเทือกเขาซับซ้อนที่แตกต่างไป ทำให้ต้องบรรจุตัวหลางไต้ฟู ปรมาจารย์แพทย์อันดับหนึ่งในใต้หล้า ใครเล่าจะไปประมาณการถึงสถานการณ์ประเภทนี้ ที่จู่ๆ เจียงหวงไท่โฮ่วก็ประชวรเฉียบพลันขึ้นมา!

คณะไท่ยีทั้งวังหลวงย่อมทำงานอย่างอลหม่าน ไม่เพียงร้อนรนหารือกันประหนึ่งฝูงมดบนเตาคั่วสมุนไพร พวกเขายังยกสองมือขึ้นประกบถือศีรษะเกรงว่าปล่อยลงคราวใด เงาหัวที่ต้นตระกูลรักษามาอาจขาดหายกันถ้วนหน้ากระทั่งคณะศิษย์เอกผู้สืบทอดวิชาจากหลางซื่อ ใต้ตายังปรากฏเส้นหมองคล้ำชัดเจน

เหล่าเจ้านายในราชสำนัก รวมไปถึงขุนนางทั้งหลายที่พอแว่วข่าวบ้างล้วนแสดงพฤติกรรมคล้ายคลึงกับคณะไท่ยี แม้แต่ราษฎรทั่วไปยังซุบซิบด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้ม ยากจะคาดได้ว่าพรุ่งนี้อาจเกิดเรื่องราวประเภทไหนต่อไป กระแสที่แพร่สะพัดทั้งนอกและในจึงเกิดใหม่แทบทุกหนึ่งชั่วยาม ราวกับแค่จักรพรรดิมังกรไม่ประทับบนบัลลังก์ เหล่ามารเผ่าต่างๆ ก็ดาหน้ามาท้าทายอิทธิฤทธิ์กันแล้ว

ทว่าเพียงครึ่งก้านธูปกระแสเสียงพึมพำทั้งหลายกลับถูกเสียงประกาศสนั่นผ่าแยกเป็นสองฟาก ตามมาด้วยขบวนเสด็จที่เร่งรีบเคลื่อนไหว ทำเอาคนสัญจรบนถนนสายหลักที่มุ่งสู่ประตูวังหลวงแตกฝูง ราชองครักษ์ที่นำหน้าจึงเบิกทางสะดวก

ขบวนเสด็จขนาดเล็กผ่านเข้าประตูวังหลวงไปอย่างฉับไว ท่ามกลางสายตาหลายพันคู่ นั่น... นั่นรถม้าของโอรสสวรรค์ แล้วด้านหลังจะเป็นของไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยผู้ลือลั่นหรือไม่ พอพิจารณารอบคอบสักหน่อย กองทหารองครักษ์กลับมีจำนวนน้อยนิด ถ้าต้องอารักขาเจ้านายถึงสององค์ ทำให้ชี้ชัด

ลำบาก

หรือหวงช่างจะทรงค้นพบอัจฉริยบุคคลทางการแพทย์ระหว่างเส้นทาง จึงเสด็จพาอีกฝ่ายไปเข้าเฝ้าหวงไท่โฮ่วล่วงหน้าก่อน บัดดลทิศทางของวังหลวงในสายตาพวกเขาพลันกลายเป็นใจกลางความหวังที่เจิดจ้ายิ่ง

แท้จริงแล้ว หมู่ชนกลับเดาถูกบ้างผิดบ้าง เพราะด้านในรถม้าที่แล่นเร็วรี่คันแรก ประกบล้อมด้วยราชองครักษ์หน่วยที่หนึ่งกับจอมทัพพหู คือเฉียงหลงหวงตี้ผู้ทรงฉลองพระองค์สง่างาม และประทับเคียงข้างด้วยพระอัครชายาชาวหรวนตี้กับองค์ชายฝาแฝด ส่วนเจ๋อกงกงกับชีกงปี้ก็นั่งต่างมุมอย่างสงบ เพื่อคอยถวายการรับใช้ทั้งสี่องค์

ขณะที่รถม้าอีกคันซึ่งรั้งท้ายมา นอกจากกรงขังลูกสัตว์ป่าสองตัวแล้ว ยังเป็นสัมภาระจำเป็นในการเดินทาง เนื่องด้วยเน้นความรวดเร็ว พวกเขาจำต้องแยกจากขบวนใหญ่ก่อน ด้านปรมาจารย์แพทย์หลวงหลางกับลูกศิษย์ล้วนว่องไวยิ่งกว่า พวกเขาจึงมีกองทหารคุ้มครองนำเข้าวังหลวงล่วงหน้าไปแล้วหนึ่งวัน

โฉมสะคราญที่หน้าซีดเซียวกว่าปกติเล็กน้อยนั่งเอนอิงกองเบาะนุ่ม นางปิดเปลือกตานิ่งขณะที่รถม้าโคลงเคลงไปมา ท่ามกลางแสงสลัวภายในพื้นที่จำกัด ผิวพรรณตลอดร่างยังเห็นได้ชัดว่าขาวกระจ่างยิ่ง ทว่าเพื่ออำพรางร่องรอยเร่งรอนแรมจนเหนื่อยอ่อน เหนือพวงแก้มละมุนจึงปัดผงชาดเบาบาง

กลุ่มผีบรรพชนที่ติดตามไปด้วยกันล้วนกลับถึงวังหลวงก่อนหลางซื่อเสียอีก จึงเอาเนื้อหามาปรึกษากับนาง ทำให้พอทราบสถานการณ์ละเอียดอ่อนภายใน ราวกับอยู่ตรงนั้นตลอดเวลา ในเมื่อด่านทะเลคลั่งหลั่งโลหิตใกล้เปิดฉาก ใบหน้าของน่าหลันซือซือมีหรือจะผ่องใสประดุจอาทิตย์กลางหาวไหว แค่ไม่มืดสนิทเป็นคืนเดือนดับ ก็นับว่าสามารถกลบเกลื่อนได้หลายส่วน

ขบวนเสด็จของเฉียงหลงหวงตี้มีหูไท่เว่ยนำทางด้วยท่วงท่าดุร้ายสักหน่อย ซุ้มประตูชั้นนอกชั้นในต่างก็ค้อมคำนับคอย คนย่อมกระฉับกระเฉงขยับ จึงเจอนายทหารวังประจำจุดเคลื่อนไหวชุลมุนทั่วไป กระทั่งข้าราชบริพาร

ฝ่ายในยังหลบขบวนเสด็จกันวุ่นวาย จู่ๆ รถม้าสองคันก็ทะยานมาหยุดหน้าเทียนโส้วกง

แต่พวกเขาตระหนักดี ทั้งใต้หล้าคงปรากฏผู้เดียวที่สามารถบุ่มบ่ามมาประชิดตำหนักเจียงหวงไท่โฮ่วได้

ต้องเป็นเฉียงหลงหวงตี้แน่ๆ!

ชายอาภรณ์เทพมังกรสะบัดไหวให้แลชั่วแวบ พระวรกายสูงที่โดดเด่นเป็นหนึ่งก็ก้าวลงมาแตะพื้น เจ๋อกงกงรีบสาวเท้ากระชั้นชิด ไล่หลังร่างสีดำทองไปอย่างคล่องแคล่ว ขณะที่ชีกงปี้เพิ่งประคองไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยให้ก้าวลงมา ทำให้สองนายบ่าวเกือบคลาดเงาจอมจักรพรรดิกับขันทีคนสนิทแล้ว

เมื่อความกตัญญูคือรากฐานของคุณธรรมทั้งปวง ตัวบุตรแบกบุพการี[2] ของเฉียงหมินหลงจึงหนักแน่นยิ่ง แต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่เคยถูกเล่าลือให้เป็นที่เสื่อมเสีย ส่งผลให้แม้เจริญวัยอย่างห่างเหินทั้งอดีตจักรพรรดิและพระอัครมเหสี สายสัมพันธ์แสนบางกลับเหนียวไม่ธรรมดา บางคราวยังสะกิดลำคอผู้คนอย่างคมกริบได้ หน้าไหนทะเล่อทะล่ากระตุก มักบังเอิญแปรสภาพเป็นศพสองส่วนโดยไม่ทราบสาเหตุ

ซาลาเปาน้อยจูงมือมารดาคนละข้าง พวกเขาล้วนสืบสันดานจากบิดาเสียมาก รูปโฉมภายนอกยกเว้นสีผมกับนัยน์ตายังคล้ายเฉียงหมินหลงกว่าแปดส่วน พอผสานเชื้อสายต่างชนชาติข้างมารดา ระยะหลังตัวทั้งคู่ยืดขึ้นโดดเด่นเหนือเด็กรุ่นเดียวกัน เทียบกับไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยที่เป็นหญิงงามร่างอ้อนแอ้น มองผิวเผินราวกับพี่สาวและน้องชายฝาแฝด คาดว่าปีหน้าจิ่นติ้งหวังกับจิ่นลี่หวังคงสูงแซงไหล่พระอัครชายา!

ข้ารับใช้ประจำตำหนักกระเรียนฟ้าเพิ่งเผชิญหน้ากับโอรสสวรรค์ที่เสด็จผ่านโดยไม่ทันตั้งรับไป ยังพบหวงกุ้ยเฟยคนสำคัญข้างหลัง ย่อมตั้งสติรับรองนางกับองค์ชายฝาแฝดได้

---

[2] 孝 มาจากตัวอักษรสองตัว ตัวบนคือ 老 แปลว่าแก่ชรา และตัวล่าง 子 แปลว่าลูก

ด้วยข่าวจากเหล่าดวงวิญญาณประจำวังหลวง จึงสามารถอธิบายได้ว่าเจียงซูหยูป่วยอย่างสมประสงค์บางคน ต่อให้เป็นการลงมือที่ยังไม่หวังขั้นเอาชีวิตผู้เฒ่า แต่พอมีผลประโยชน์เกี่ยวโยงซับซ้อน ย่อมยากจะรับประกันภายหลัง

โชคดีหลางซื่อกลับมาพร้อมเคล็ดวิชาจากหรวนตี้ เมื่อเขาศึกษาสมุนไพรที่ปรากฏในบันทึกของแม่เฒ่าแต่ละยุค ก็เท่ากับเพิ่มพูนความสามารถในพริบตา บัดนี้พิษสลายวิญญาณที่เสมือนปมด่างพร้อยตลอดช่วงชีวิตรับราชการ ปรมาจารย์แพทย์ยังประจักษ์วิธีแก้เรียบร้อยแล้ว

ฟากชาวเผ่าที่เปิดเผยความลับทางการรักษา รวมไปถึงพิษลึกลับชนิดต่างๆ ก็ได้วิชาการแพทย์แขนงวิเคราะห์โรคต่างๆ ในกลุ่มคนได้แม่นยำตอบแทน ดังนั้นตราบใดที่มีหลางไต้ฟูอยู่ น่าหลันซือซือก็มั่นใจว่าพิษหายากชนิดไหนๆ ล้วนรังแกเจียงหวงไท่โฮ่วผู้นี้ลำบาก!

เสียงประกาศเอ็ดอึงล้ำหน้าไปไกลมากแล้ว กว่าพระอัครชายากับองค์ชายฝาแฝดจะเข้าถึงห้องบรรทมเจ้าตำหนัก พวกนางทั้งสามต่างยืนสงบเสงี่ยมจึงไม่เป็นที่สนใจของใคร เปาจื่อกับเมี่ยนเปาต่างกุมมือเย็นชื้นของมารดา พลางสลับกันจ้องโดยรอบ ก่อนวกมาหาไป๋เฟินเหนียงเหนียงที่เลือดลมจากการสัมผัสผิดธรรมชาติ แล้วขมวดคิ้วกังวลที่พักหลังสุขภาพมารดาไม่ใคร่สู้ดี

ฉะนั้นถึงห่วงใยเสด็จย่าที่เอ็นดูพวกตนเสมอ ซาลาเปาน้อยกลับไม่กล้าปลีกตัวห่างมารดาสักชุ่นเดียว!

หลังจากหลางซื่อถวายการรักษาเจียงหวงไท่โฮ่ว พระวรกายของหวงไท่โฮ่วก็ฟื้นฟูกลับมาแข็งแรงเหมือนก่อนหน้าจะประชวรติดแท่นบรรทม แต่จอมแพทย์หลวงยังพะวงปัจจัยอายุที่ไม่สู้ยุวชน จึงตั้งเงื่อนไขเข้มงวดกำกับพระจริยวัตร

พระนางย่อมประทับบนเตียงด้วยอากัปกิริยาเอนหลัง ห้อมล้อมด้วยข้าราชบริพารที่ปรนนิบัติใกล้ชิด และปรากฏหลางไต้ฟูที่เพิ่งถวายโอสถประจำเวลาไปอยู่ด้วย

น่าหลันซือซือยังพบว่านอกจากคนของเจียงหวงไท่โฮ่ว ยังมีพญาเฟิ่งหวงอย่างหวังสีเจี่ยที่อัครเสนาบดีจูจำต้องทูลเชิญกลับมารักษาระเบียบฝ่ายในเช่นกัน แต่รูปลักษณ์ที่นิยมแผลงฤทธิ์แดงฉานกลับแปรเป็นขาวสะอาดตา ท่วงท่ากับสีพระพักตร์หวังหวงโฮ่วล้วนเฉยเมย ประหนึ่งกำซาบบรรยากาศเหนือภพมนุษย์เข้าไปมาก จนไร้อาลัยต่อมหาสมุทรกิเลสแล้ว

ถึงกระนั้นด้วยสายเลือดตระกูลนักรบ แม้พระนางไม่แสดงด้านดุร้ายข่มขวัญผู้คน หวังสีเจี่ยในวัยสะพรั่งเต็มกำลังก็สวมฉลองพระองค์เรียบง่ายแต่งดงามและอาจองได้ หากวิเคราะห์ลึกซึ้งอีกขั้น ย่อมประจักษ์ฝีเข็มชั้นสูงสุดที่ปักบนผืนอาภรณ์อย่างประณีต บ่งบอกว่าอย่างไรการอบรมในช่วงวัยเยาว์กลับกวดขันไม่ด้อยกว่าบุตรสาวขุนนาง

วัยเด็กหวังสีเจี่ยอาจเคยซุกซนกับพี่ชายไปทั่วหัวระแหง พอเติบโตรู้ความค่อยโดนแยกมาเคี่ยวเข็ญร่ำเรียนศาสตร์ของสตรี แม้ไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญแขนงใดแขนงหนึ่ง แต่พระนางก็มีพื้นฐานแข็งแกร่งรอบด้าน จึงเป็นที่เชิดชูในหมู่ข้าราชสำนัก

เพราะถูกร่างเส้นทางรุ่งโรจน์แต่กำเนิด ว่าต้องกลายเป็นหวงโฮ่วของอาณาจักรที่สามารถสยายปีกเคียงข้างโอรสสวรรค์สกุลเฉียง ด้วยเหตุดังกล่าวพระนางจึงปกครองฝ่ายในด้วยความดุร้ายและอำมหิต ทำให้กำราบสตรีรูปงามจนพวกนางแม้อยากล่วงเกินเพียงใด ก็ได้แต่กระทำการลับๆ ล่อๆ นอกสายตาเท่านั้น หาได้กล้าหาญชาญชัยโจ่งแจ้งไม่ กระทั่งต๋าน่าหลันซือซือพ้นทัณฑ์ตำหนักเย็นออกมา

ประกอบกับพระนางกุมอำนาจในตระกูลที่บิดากับมารดาตามใจ ทั้งครองสถานะสตรีทรงอำนาจอันดับหนึ่งของแคว้น กระแสพลังท่วมท้นย่อมพัดพาให้เริงสำราญเกินเหมาะสมไปไกล กว่าจะรู้สึกตัวก็เหมือนจะล่าช้าเกินถอยเท้าแล้ว

ความในใจนางพญาวังหลังที่ปลีกวิเวกแล้ว ย่อมยากจะมีใครเล็งเห็นเงาโศกสลักลึก แต่โฉมสะคราญผู้ไม่เป็นที่สนใจของผู้คนขณะนี้ กลับตระหนัก

วาระกรรมที่หวังหวงโฮ่วกำลังชดใช้ทางหนึ่ง ทั้งหมดล้วนเป็นคลื่นสะท้อนที่พระนางเคยฟาดฟันเอาหลายชีวิตอย่างไร้ปรานีมาก่อน

เพื่อสถานะอันมั่นคงของบุตรชายคนเดียว หวังสีเจี่ยไม่เคยรับคำทัดทานหรือวิงวอน ไม่ประจักษ์คุณค่าชีวิตของผู้อื่นที่ต้อยต่ำกว่า ต่อให้กระทำไปเพราะความรัก ความหวังดี หรือมีเหตุต้องลงมือขจัดภัย ล้วนพาให้พระวรกายชโลมบาปไม่หยุดหย่อน ซ้ำยังละเว้นประกอบกุศลกรรม...

หญิงสาวผ่อนลมหายใจ แม้ไม่อาจกล่าวคำว่า 'สงสาร' ได้เต็มปากคำ นางก็ยอมอ้อมคนล้มมากกว่าข้ามหัว ในเมื่ออีกฝ่ายสำนึกความผิด และพยายามปฏิบัติธรรมที่พระอารามหลวง ขอเพียงหวังสีเจี่ยปลดแรงอาฆาตมาดร้ายแต่เก่าก่อนลง ใช่ว่าต้องบีบคั้นกระทั่งสิ้นทางถอย

และอีกคนหนึ่งที่ไม่เคยห่างหายจากเทียนโส้วกง ห้วงอากาศรอบร่างแบบบางดูจะผิดจากอาการสงบใจของหวังสีเจี่ย คงเพราะเจียงกุ้ยเฟยมาจากสายรองที่ชิดเชื้อกับหวงไท่โฮ่วอย่างยิ่ง พักหลังยังประสบเหตุการณ์สืบเนื่องกัน จึงสะเทือนชั้นน้ำแข็งหนาหุ้มขุมเพลิงเอาไว้จนอ่อนกำลัง นางเลยทยอยเผยเนื้อในที่ทุรนทุรายไม่เบาออกมา

เจียงกุ้ยเฟยสวมชุดผ้าปักสีเขียวจางดั่งกอไผ่วัยเยาว์ และไม่ได้ประทินโฉมจัดจ้านเพราะกระจ่างแก่กาลเทศะดี แต่ถึงผิวพรรณหมองหม่น ด้วยหลายวันนี้สลับดูแลทั้งฝ่ายใน ทั้งกตัญญูต่อหวงไท่โฮ่วผู้ประชวรติดแท่นบรรทม ใบหน้านางกลับยังละมุนละไมจับจิตใจผู้คน โดยเฉพาะยิ้มแรกที่เฉียงหลงหวงตี้ปรากฏขึ้น!

ประดุจเบื้องบนเพิ่งเบิกแสงแรกแก่ไผ่กอน้อยที่อาศัยใต้เงาไม้ใหญ่ ย่อมเปี่ยมอำนาจสะกดสายตาหลายสิบคู่ จนเปลี่ยนทั้งตำหนักที่คงไว้ซึ่งกลิ่นอายวิเวกให้สว่างไสวทันใด เหมือนกับประดับบุปผาหนึ่งดอกเอาไว้ ถึงวาระก็บานแฉล้มแช่มช้อยรับใต้หล้าพอดี

อา... ประจวบเหมาะที่สุด!

แววตาคมกริบเผยระลอกซับซ้อน ยามเจียงซูหยูคืนถ้วยบรรจุโอสถแก่

หลางซื่อ สีพระพักตร์มารดาที่ประจักษ์ด้วยตาค่อนข้างมีสีสันเกินประมาณอยู่มาก แรกทราบข่าวก็พาตระหนกจากม้าเร็ว เฉียงหมินหลงยังหมายพบพระนางป่วยรุนแรง

อย่างน้อยๆ อารมณ์ก็ควรฉุนเฉียวหลังสุขภาพอ่อนแอบ้าง โอรสสวรรค์ย่อมจ้องเรียกหาที่มาที่ไปกับปรมาจารย์แพทย์หลวงหลาง เห็นลักษณะเฉียง-หลงหวงตี้ที่เจาะจงคนแล้ว หลางซื่อจึงมอบถ้วยยาให้คณะศิษย์ ก่อนแสดงตนออกมาประสานมือถวายรายงานข้อวินิจฉัย

“ทูลหวงช่าง สภาพอากาศต้นปักษ์ต้าสู่ผันผวน บังเกิดพายุฟ้าคะนองกระจายหลายพื้นที่ ทั้งยังร้อนสลับหนาว จึงกระทบพระพลานามัยหวงไท่โฮ่วทำให้ประชวรรุนแรงกว่าธรรมดา ทันทีที่ได้เข้าเฝ้าถวายการรักษาแล้วกระหม่อมเร่งปรุงโอสถบำรุงตั้งแต่พื้นฐาน นอกจากนี้ก็หาทางส่งเสริมภูมิสู้เชื้อโดยไว บังเอิญว่าดินแดนชนเผ่าหรวนตี้อุดมสมบูรณ์ด้วยสมุนไพรหายาก กับพืชพรรณแปลกใหม่ ที่ล้วนมีสรรพคุณวิเศษ กระหม่อมได้นำติดตัวเข้าวังหลวงมาหลายชนิด พอเคี่ยวเป็นพระโอสถถวาย หวงไท่โฮ่วก็ทรงรู้สึกแข็งแรงขึ้นพ่ะย่ะค่ะ”

ไม่รู้ว่าสดับได้ใจความอะไรนอกเหนือระดับปกติ เจ้าของพระวรกายสูงจึงผูกปมคิ้วแน่น จนค่อยคลี่คลายเมื่อน้ำเสียงสดชื่นของเจียงหวงไท่โฮ่วดังขึ้น

“ที่จริงแล้วหวงตี้ควรปฏิบัติราชกิจสำรวจแนวชายแดนอยู่ อายเจียกลับเป็นภาระให้ต้องเร่งรีบเดินทางกลับมาเสียได้ ทั้งที่ลำพังหลางซื่อก็พอรับมือกับสุขภาพทรุดโทรมของอายเจียแล้ว ขอแค่เขาส่งข่าวกลับไปทูลรายงานว่าไม่มีอะไรร้ายแรง ย่อมต้องเป็นตามนั้นแน่ อายเจียจึงไม่เห็นด้วยที่ทุกฝ่ายจะแตกตื่น กระทั่งหวงตี้ยังสละราชกิจบ้านเมือง เร่งวันคืนกลับมาก่อนกำหนดเช่นนี้

“เฮ้อ... สังขารอายเจียผ่าห้วงเวลามานาน ชราภาพเต็มทน หากป่วยออดๆ แอดๆ บ้าง ล้วนหมายถึงธรรมชาติวิสัยแท้ๆ เด็กเหล่านี้ก็เอะอะไร้สาระกันไปได้ อายเจียกล่าวหลายหนว่าประเดี๋ยวคงหายดี กลับไม่มีใครฟังสักคน!”

ต่อให้พระนางคล้ายตำหนิไม่เลือก ทั้งหวังหวงโฮ่ว เจียงกุ้ยเฟย และข้าราชบริพารทั้งหลาย ที่ต่างช่วยกันแปลงเรื่องเล็กให้เป็นเหตุลือลั่นทั้งแคว้น แต่เจียงซูหยูก็ปราศจากเจตนาสำเร็จโทษจริงจัง สุ้มเสียงจึงเด็ดขาดด้อยกว่าเนื้อหาอยู่โข

ด้วยฐานะจอมจักรพรรดิผู้ทรงธรรม เฉียงหมินหลงต้องเกลี้ยกล่อมสักครู่

"หมู่โฮ่วโปรดระงับโทสะเอาไว้ก่อนพ่ะย่ะค่ะ เพิ่งจะทรงฟื้นไข้ ไม่สมควรให้กระแสอารมณ์ขุ่นข้องมากไป..."

โอรสสวรรค์รู้ส่งทาง อดีตจอมนางก็รู้จังหวะลง

"เอาละๆ อายเจียจะถนอมสุขภาพไว้ก่อน ไม่โกรธใครแล้ว หวงตี้เสด็จทางไกลมาคงอ่อนเพลีย ยังต้องลำบากมาสอบถามถึงที่นี่อีก ดูสีพระพักตร์ค่อนข้างเหน็ดเหนื่อยหนัก ผู่เยว่จวนไปนำเครื่องเสวยออกมารับรองเร็วๆ เข้า อายเจียมีของว่างกับชุดฉาช่วยให้รู้สึกสดชื่นอยู่มาก หวงตี้ประทับให้ผ่อนคลายสักนิดก่อนเถิด"

เมื่อเฉียงหลงหวงตี้คล้อยตาม ผู่กูกูย่อมพาพรรคพวกเคลื่อนไหวอย่างกระฉับกระเฉง

"ข้างนอกเป่ยผิงกวน[3] เป็นเยี่ยงไรบ้าง หลางซื่อที่มักใส่ใจแค่วิชาการแพทย์ ยังเก็บเรื่องราวอัศจรรย์กลับมามากมาย ต้องยอมรับว่าที่อายเจียหายป่วยได้ทันใจคราวนี้ ก็เพราะภูมิปัญญาจากเผ่าหรวนตี้แท้ๆ ไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยหมินจือกับหมินเหมิงล่ะ มาพร้อมกันหรือไม่"

พอเจียงซูหยูมีพระทัยเอ่ยถึง น่าหลันซือซือกับสองเปาค่อยอาบลำแสงสว่าง สามารถเผยตัวตนท่ามกลางวงล้อมชวนอึดอัดของผู้คนบ้าง

"ถวายพระพรหวงไท่โฮ่ว / หวงจู๋หมู่ ทรงพระเจริญพันปี พันปี พันๆ ปีเพคะ / พ่ะย่ะค่ะ"

---

[3] ด่านเป่ยผิง หรือเมืองปักกิ่ง มณฑลเหอเป่ย

พระนางเจอหน้าหลานรักที่คิดถึงอยู่หลายเดือน สีหน้าก็เจิดจ้าขึ้นอีกขั้น

“ลุกขึ้นๆ กำลังเหนื่อยกัน ไม่ต้องมากพิธีไป”

หลังน้อมรับรังสีเปี่ยมเมตตาจากเจ้าตำหนักกระเรียนฟ้า สามคนแม่ลูกค่อยเป็นที่เชิดชูไร้บกพร่อง ไม่เพียงได้โอกาสนั่งเก้าอี้ ยังรับเครื่องเสวยอย่างเดียวกับเฉียงหลงหวงตี้

ระหว่างพระนางฟังอย่างสนใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมห่างไกล เจียงซูหยูก็ส่งสายตาชื่นชมเป็นช่วงๆ มายังไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟย ที่แท้เด็กสาวป่าเถื่อนเติบโตแล้ว นอกจากรูปลักษณ์เฉิดโฉมไร้ใดเปรียบ ก็มีวิธีวางตนตรงวาระตรงระดับ สามารถผ่อนหนักเบาถูกต้อง ไม่ก้าวก่ายเกล็ดย้อนจักรพรรดิสักนิด

เจียงกุ้ยเฟยอมยิ้มอ่อนหวานด้วย แต่ไม่รู้ว่าข้างในจะให้รสชาติกึ่งฝาดกึ่งเปรี้ยวขนาดไหน

“ดีๆ มีทักษะมีไหวพริบ ผู่เยว่จวนเอากล่องบรรจุเหรินเซิน[4] พันปีห้าต้นออกมา อายเจียได้ยินว่านับแต่เริ่มต้นเดินทาง สุขภาพไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยไม่ใคร่จะดีนัก ต้องบำรุงร่างกายให้มาก อย่ามาป่วยแข่งกับผู้ชราเยี่ยงอายเจียหึๆ...”

ต๋าน่าหลันซือซือถูกนับเป็นผู้น้อยจนชิน นางย่อมน้อมรับน้ำใจ ก่อนสรรเสริญพระเมตตาคล่องแคล่ว ทำเอาหลายใบหน้าเปิดมุมแปลกตาบ้าง

“ขอบพระทัยในพระเมตตาอันหาที่สิ้นสุดมิได้เพคะ ขอเพียงหวงไท่โฮ่วทรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงดีแล้ว หม่อมฉันย่อมแข็งแรงตามในไม่ช้าแน่นอนเพคะ”

เช่นนี้หมายถึงอะไร... หรือลำพังโสมคนพันปีก็ไม่พอเยียวยา ต้องเป็นหลางไต้ฟูหรือไร ไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยผู้นี้ ใจคออาจหาญไม่เลว!

ทว่าเจียงซูหยูกลับสรวลอย่างพอใจมาก ก่อนจะให้ผู่กูกู่ส่งกล่องโสม

---

[4] โสมคน

ถึงมือต๋าน่าหลันซือซือ เพราะลูกสะใภ้ต่างเผ่าเพิ่งเผยว่ากระจ่างเจตนาของพระนาง เรื่องสุขภาพเป็นแค่ส่วนประกอบ นี่คือวิธีตกรางวัลที่นางขจัดภัยปล้นสะดมแถบชายแดนเหนือ ทำให้โสมคนพันปีห้าต้นยังเล็กน้อยด้วยซ้ำไป

พอใส่ใจผู้ใหญ่ที่เพิ่งประกอบความชอบแล้ว พระนางค่อยพิจารณาเป้าหมายตัวน้อยอย่างหลานชาย หลังเดินทางออกนอกด่าน ผิวพรรณพวกเขาย่อมคล้ำแดดลม ทว่าสีหน้ากับแววตาบรรจุพละกำลังกระจ่างใสไม่น้อย ท่าทางระหว่างท่องดินแดนลึกลับหนนี้ คงจะเต็มไปด้วยความสนุกสนาน อาณาจักรท้องทุ่งมากอิสระ ตรงข้ามกับราชสำนักที่บัญญัติระเบียบปฏิบัติ

"หน้าตาแจ่มใสเห็นได้แต่ไกลทั้งคู่ เข้ามาให้อายเจียพิจารณาใกล้ๆ หน่อย เปลี่ยนแปลงเป็นคนละคนแล้วหรือไม่ อือ... สูงขึ้นแน่นอน คล้ำขึ้นก็แน่นอน ไม่ได้พบกันหลายปักษ์ เติบโตว่องไวนัก ประเดี๋ยวพริบตาหนึ่งของอายเจีย พวกเจ้าทั้งสองคงกลายเป็นหนุ่มแล้ว..."

รับสั่งหยอกเอินเรียกให้เปาจื่อยิ้มกว้าง ก่อนเขาจะขยิบตาให้น้องชายแล้วพาตัวเองเข้าประจบท่านย่าถึงแท่นบรรทม

"หวงจู่หมู่ตรัสเช่นนี้ ฟังสดชื่นยิ่งพ่ะย่ะค่ะ หมินจือกับหมินเหมิงค่อยปลดกังวล ขอให้หวงจู่หมู่ทรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์เนิ่นนานด้วยพ่ะย่ะค่ะ!"

เมี่ยนเปาติดตามพี่ชายมา ถึงเบื้องลึกแอบละล้าละลังที่ต้องห่างมารดา ทว่าไป๋เฟินเหนียงเหนียงยังส่งยิ้มให้เขาสะดวกใจอยู่ ทั้งสองจึงคุกเข่าเบื้องหน้าท่านย่า นัยน์ตาคนป่วยสะท้อนประกายกระตือรือร้น ยื่นลำแขนขาวผ่องเข้าแตะศอกหลานชายเป็นเชิงอนุญาต ก่อนรั้งมาใกล้ตัวเพื่อเพ่งพิศดังที่เกริ่นเอาไว้

ปฏิกิริยากระชุ่มกระชวยของพระนางถือว่าปราศจากเค้าผู้ป่วยหนัก ที่คนทั้งตำหนักเคยใจหายใจคว่ำ เห็นได้ชัดว่าโปรดปรานเสี่ยวหวังจื่อฝาแฝดในไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยยิ่งนัก

หลังคลำหน้าลูบตาหลานชายที่ทำท่าจะตัวไม่น้อยในอนาคตรอบหนึ่ง สภาพจิตใจกับร่างกายของเจียงหวงไท่โฮ่วก็ฟื้นฟูขึ้นอีก กระทั่งผู่กูกูยังอดยิ้ม

เอ็นดูองค์ชายน้อยที่ถนัดเจรจากับผู้ใหญ่ไม่ไหว แม้พระนางจะถูกโรครุมเร้าก็แทบจะบรรเทาหายทันควัน

“หมินจือคิดถึงหวงจู่หมู่ยิ่งนักพ่ะย่ะค่ะ ที่นั่นเต็มไปด้วยผู้คนแปลกตาอย่างไรก็ไม่อาจสนิทใจเท่ากับหวงจู่หมู่ หากพวกเขาไม่กริ่งเกรงพระบารมีฟู่หวง ก็ปฏิสัมพันธ์เว้นระยะกับหมินจือหมินเหมิง...”

กล่าวจบเจ้าซาลาเปาลูกหนึ่งกลับขวัญทะเยอทะยานเทียมฟ้า ยื่นสองแขนเข้ากอดร่างเจียงหวงไท่โฮ่ว ทั้งส่งเสียงและถูพวงแก้มประกอบอย่างแสนสุข ส่วนซาลาเปาอีกลูกจู่โจมไม่ราบรื่นเท่า ส่งฝ่ามืออบอุ่นเข้าจับปลายนิ้วท่านย่า ก่อนมองปลอบประโลมพระนางจนเจียงซูหยูเหมือนถูกหลานๆ รุมกอด

ความเคยชินที่ภายในหนาวสั่น ทั้งที่ในห้องหับมักจุดเตาอุ่นคลับคล้ายจะอำลาไป ตราบเท่าที่ข้างกายปรากฏหลานรักคู่นี้ห้อมล้อมอยู่ พระเนตรแวววาวจึงเบนไปด้านไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟย นอกจากโฉมสะคราญจะบำเพ็ญคุณประโยชน์แก่แว่นแคว้น พระนางก็ต้องยกย่องเพิ่มเติมว่า ต๋าน่าหลันซือซืออบรมบุตรทั้งสองได้ดี อนาคตไม่แคล้วมีเกราะคุ้มภยันตรายที่แกร่งกล้านัก

เฉียงหมินหลงเผชิญลวดลายสีหน้าไร้ความขัดเขินของบุตรชาย ก็ระงับกิริยาขมวดคิ้วไม่อยู่ ภายในครุ่นคำนึงคลับคล้ายจะเจอปฏิกิริยาเช่นนี้ที่ไหนมาก่อน ครู่หนึ่งโอรสสวรรค์ค่อยปรายตาดุภรรยาตัวน้อย นางกลับนั่งจิบชาอย่างสงบเสงี่ยมท่ามกลางบรรยากาศชื่นมื่นของย่าหลาน

เขาชักคุ้นเคยมากขึ้นทุกที ภาพดังกล่าวทับซ้อนลักษณะของใครบางคน ยิ่งหวงกุ้ยเฟยคนโปรดหลุบดวงตาสีน้ำตาลอย่างเปี่ยมพิรุธ

ทว่าที่น่าหลันซือซือเลี่ยงประกายเฉียบคม ไม่เพียงหลีกสายพระเนตรกล่าวโทษ นางยังแบ่งภาคสมองฟังเหล่าผีวังหลวงซุบซิบกันเซ็งแซ่ มีทั้งเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมต้องสงสัยจากหลายฝ่าย และเบื้องหลังสถานการณ์ปัจจุบัน

‘ซือเอ๋อร์ เจ้าสองเปานับวันวิชายิ่งพัฒนาสูงขึ้น เห็นชัดว่าหวงไท่โฮ่วผู้ผ่านคลื่นลมหลายกระแสก็ไม่สามารถจะตั้งป้อมรับอย่างไรไหวแล้ว’

แม้ดวงวิญญาณลู่กุ้ยเฟยจะชี้ชวนอย่างขบขัน ทว่ากลับหลอกคนเห็นผีเยี่ยงนางไม่สำเร็จ มิใช่แต่ละตนกำลังระเบิดพายุริษยาเข้มข้นออกมาหรือไร

สาวงามกระแอมเบาๆ กับขอบถ้วยชา ไม่อาจกลอกตาหรือขยับปากค้านเหล่าบรรพชน พอดีกับหลางซื่อรายงานอาการของหวงไท่โฮ่วแล้ว เขาก็อำลาไปปรุงโอสถอีกขนานแล้วกลับมาในห้องบรรทม ควันยังลอยอ้อยอิ่งประหนึ่งหมอกคลุมผิวน้ำ สีพระพักตร์เจียงซูหยูไม่เปลี่ยนแปลง แม้ทอดพระเนตรลักษณะร้อนจัดชัดเจน ท่าทางว่าต้องเสวยยามนี้จึงจะส่งประสิทธิผลเต็มที่

พอซาลาเปาน้อยหันมาเห็นถ้วยยาในมือปรมาจารย์แพทย์ เปาจื่อก็ค่อยคลายอ้อมแขนแล้วกุลีกุจอขันอาสา

“หวงจู่หมู่ต้องเสวยพระโอสถตั้งสองขนาน ให้หมินจือช่วยเป่าบรรเทาความร้อนบ้าง ดีหรือไม่พ่ะย่ะค่ะ”

เจียงซูหยูผงกพระเศียรด้วยความรักใคร่ ก่อนสังเกตกิริยาชะเง้อคอดูข้างในถ้วยยา จมูกน้อยๆ ของเปาจื่อขยับขยุกขยิกไม่พอ แนวคิ้วเด็กน้อยยังผูกปมคับข้อง ขณะรำลึกตอนที่ตนเองป่วย ต้องดื่มยาจนขมติดลิ้นหลายวันก็ให้สงสารท่านย่าอย่างมาก

“หวงจู่หมู่...”

เขาเรียกเสียงแห้ง แต่หวงไท่โฮ่วกลับเห็นขัน กระทั่งยกมือปรามท่าทีคัดค้านจากผู้อื่น ประโยคทั้งหลายย่อมเอ็ดอึงแค่กลางลำคอจอมจักรพรรดิสกุลเฉียง

“มา... อายเจียอ้าปากคอยแล้วนะ”

เปาจื่อค่อยคืนท่วงท่ากระตือรือร้น จ้วงช้อนลงตักขึ้นมาหนึ่งคำ น่าประหลาดที่ไอร้อนในถ้วยไม่ล่องลอยเหนือช้อนด้วย น่าจะเป็นคุณสมบัติพิเศษที่ได้จากการปรุงสมุนไพรของหลางซื่อแล้ว

เมื่อพระนางเสวยเต็มคำคำหนึ่ง ริมฝีปากก็คลี่อย่างอบอุ่น

“อื้อ... อัศจรรย์ใจนัก สามารถสลายรสขมไปตั้งมาก จงป้อนหวงจู่หมู่

อีกคำเร็ว”

วาจาที่ประจักษ์ไปทุกรูหูของผู้คน ดูจะมหัศจรรย์เสียยิ่งกว่าโอสถที่จู่ๆ ก็หมดรสขมเสียอีก กระทั่งพระเนตรล้ำลึกของเฉียงหลงหวงตี้ยังตะลึงบ้าง

เปาจื่อไม่คอยช้า ตักแล้วเป่าลมเย็นลงบนช้อน ก่อนประคองป้อนถึงพระโอษฐ์หวงไท่โฮ่วผู้ยิ่งใหญ่ พระนางมิได้หยุดรังเกียจแต่อย่างใด เปิดปากรับเข้าไปเต็มคำ ทั้งสำแดงสีหน้าชื่นอกชื่นใจดั่งสิ่งที่เพิ่งเสวยคือของหวานรสโอชา ไม่ใช่ยาถ้วยที่ส่งกลิ่นฉุนเฉียว ซึ่งฟ้องคุณสมบัติไม่ชวนพิสมัยกับประสาทสัมผัสด้านใด

ถือเป็นมหาวาสนาที่แจ่มแจ้งต่อสายตาพวกเขาทั้งปวงแล้ว!

ระหว่างผู้ใหญ่กับผู้น้อยประกาศสายสัมพันธ์แนบแน่นไม่ธรรมดา ห่างออกมาสักเล็กน้อยก็เป็นเฉียงหลงหวงตี้เสวยชากับเครื่องหวานอยู่ ข้างกายยังมีหวังหวงโฮ่วผู้แสดงพฤติกรรมคล้ายคลึง จากนั้นค่อยไล่ตามความสำคัญในสายตาเจ้าตำหนัก เจียงกุ้ยเฟย แล้วจึงเป็นไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยที่มีปฏิกิริยาสงบนิ่งเช่นกัน

ทว่าด้วยช่วงเวลาที่จอมจักรพรรดิ พระอัครชายา และองค์ชายฝาแฝดเสด็จไปดินแดนหรวนตี้ เจียงเลี่ยงซูที่เป็นสะใภ้รองคนโปรดยิ่งสามารถเดินเข้าออกเทียนโส้วกงถนัดกว่าหวังหวงโฮ่ว ดังนั้นยามพระนางประชวรติดแท่นบรรทมย่อมได้นางปรนนิบัติดูแล เฉียงหมินหลงจึงตรัสอาทรต่อเจียงกุ้ยเฟยก่อน

“ซูเอ๋อร์แลอ่อนเพลียอยู่บ้าง หลายวันมานี้คงลำบากเจ้าพอควรแล้ว”

ถึงเค้าหน้าสาวงามจะดูเรี่ยวแรงกะปลกกะเปลี้ย แต่ก็รักษารอยยิ้มตราตรึงผู้พบเห็น บังเกิดบรรยากาศคนงามรูปโฉมเปราะบาง ชวนให้วีรบุรุษประคองถนอมดั่งเครื่องแก้วชัดแจ้ง

“ที่หม่อมฉันได้มีโอกาสทดแทนพระคุณของหมู่โฮ่ว ล้วนเป็นเพราะพระเมตตาทั้งสิ้นเพคะ”

เจียงกุ้ยเฟยเชี่ยวชาญเอ่ยให้คนเอ็นดู พอๆ กับเชือดเฉือนโดยที่หลบ

คมแทบไม่ทันทีเดียว และต่อให้ครอบครัวเฉียงไม่ใช่ราชสกุลอันเกริกไกร แต่เป็นตระกูลทั่วไปแล้ว สะใภ้ที่แต่งเข้ามาเหนื่อยแสนสาหัสเท่าไร ล้วนสวมลิ้นนกสาลิกาเจรจาไม่เหน็ดเหนื่อย ที่ต้องปรนนิบัติแม่สามีขณะทุกข์กายทั้งนั้น

เนื่องจากประกอบกุศลอย่างเคร่งครัดในอาณาเขตพระโพธิสัตว์ หวังสีเจี่ยย่อมสละอาการทุรนทุรายลงมากแล้ว พระทัยกลับอดกระตุกสักระลอกไม่ได้ พระนางจึงรีบกำหนดจิต ทันทีที่เสด็จกลับพระอารามหลวง จะโหมสวดคาถาไล่มารกระทั่งจิตวิญญาณผ่องแผ้วแล้วค่อยหยุดพัก

“หมู่โฮ่วมีเจ้าเคียงข้างก็สามารถเบาพระทัยได้มาก ไม่ทราบว่าก่อนหน้านี้พระอาการเป็นอย่างไรบ้างหรือ เจิ้นยากจะคาดเดาจริงๆ”

ในเมื่อมารดาเอาแต่ให้หลานชายประจบประแจง ไม่ค่อยเหลียวแลมาทางตนเท่าใด เขาจึงซักกับผู้ดูแลอย่างเจียงเลี่ยงซูแทน ภาพที่บังเกิดท่ามกลางสายตาข้ารับใช้ย่อมเป็นโอรสสวรรค์ใส่ใจเจียงกุ้ยเฟยเกือบทัดเทียมหวังหวงโฮ่ว บางทีอาจเอนไปทางพระชายาสกุลเจียงมากกว่าด้วย

สมกับเนื้อหาที่ครั้งหนึ่งเคยเล่าลือทั่วฉางอันว่า เฉียงหลงหวงตี้โปรดปรานเจียงกุ้ยเฟยเหนือสตรีอื่นในตงกงมาก่อน แม้ยามนี้ไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยแห่งตำหนักดอกไม้ขาวกลายเป็นที่ใกล้ชิดสนิทเสน่หาบ่อยกว่า หวงช่างก็ใช่จะสะบั้นวาสนาเก่ากับเจียงเลี่ยงซู

“หมู่โฮ่วประชวรด้วยพระอาการไข้ขึ้นสูง ปวดบิดภายในพระนาภีเป็นระยะๆ เพคะ ภายหลังเสวยพระโอสถก็ระงับฤทธิ์โรคให้พระอาการทุเลา ทว่าไม่อาจหายขาด อากาศยามค่ำค่อนข้างหนาวสะท้าน ยามกลางวันกลับร้อนอบอ้าวขึ้นมา ก็ส่งผลให้ข้อกระดูกปวดระบม ยากจะเคลื่อนไหวได้สะดวกเพคะ พอเสวยพระโอสถเกี่ยวกับไข้อักเสบค่อยดีขึ้นเพคะ ทรงลุกหรือประทับแล้วตรัสกับหม่อมฉันและคณะไท่ยีไหว แต่ป้องกันไม่ให้พระอาการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่จึงบรรทมประจำพระแท่นเพคะ”

เฉียงหมินหลงยังกังขาบางรายละเอียด เหตุใดคณะศิษย์เอกของหลางซื่อประสบความสำเร็จแค่ปรุงโอสถบรรเทา แต่พอหลางซื่อรีบกลับเข้า

วังหลวง เขาเลือกใช้สมุนไพรที่หาได้เฉพาะอาณาเขตหรวนตี้ขึ้นมา ก็สามารถรักษาอาการหายขาดได้ ทั้งเทียบยาประกอบด้วยสองขนานเหมือนหนึ่งถอนพิษอีกหนึ่งบำรุงสุขภาพ

ถึงกลิ่นโอสถสองถ้วยผิดแผกเพียงน้อยนิด ฆานประสาทโอรสสวรรค์กลับแยกแยะได้จัดเจน ไม่ใช่เขาต้องกล้ำกลืนสารพัดพิษรักษาชีวิตเอาไว้ ขณะถามถึงกระถางเก้าลูก แล้วขึ้นเป็นหนึ่งในใต้หล้าหรือ ถ้วยแรกฉุนน้อยกว่าถ้วยหลัง ทว่ากลิ่นยิ่งจางยิ่งหมายความว่ามีสัดส่วนเป็นพิษสูง...

หรือนี่คือหลักการพึ่งพาพิษล้างพิษ แต่ไฉนปรมาจารย์แพทย์เฒ่าไม่พูดถึงวิธีรักษาสักหน่อย แน่แท้ว่ามีจุดประสงค์อำพรางเงื่อนงำ!

“แล้วหลังหลางซื่อมาถึงเล่า...”

เจียงเลี่ยงซูส่งยิ้มสดใส ละม้ายปรีดายิ่งที่หลางไต้ฟูกลับจากชายแดนได้ ราวกับถ้าขณะนี้พวกเขายังเดินทางอยู่ นางคงรู้สึกเหมือนเผชิญหน้ากับทางตัน ทั้งหนักอกทั้งอึดอัดใจที่ไร้ความสามารถแก้ไขทุกข์ของผู้ใหญ่ ได้แต่เฝ้าดูพระนางยามปวดทรมานอย่างปรารถนาแบ่งเบาเท่านั้นเอง

“พอหลางไต้ฟูมาถึงเทียนโส้วกง ก็ไม่เสียเวลาสอบถามพระอาการกับผู้ใด จับกระแสที่ข้อพระกร จากนั้นก็เร่งรุดไปปรุงโอสถถ้วยแรก ก่อนทูลถวายด้วยตนเองทันทีเพคะ หลังจากหมู่โฮ่วเสวยเข้าไป พระอาการกลับหายเป็นปลิดทิ้งทันที หลางไต้ฟูท่านนี้ วิชาการแพทย์สามารถเชิดชูเป็นหนึ่งเดียวในใต้หล้าอย่างแท้จริงเพคะ”

สายตาที่สบพระเนตรเฉียงหลงหวงตี้ไร้ม่านควันคลี่คลุม โอรสสวรรค์จึงเชื่อว่านางทราบแค่นั้น ไม่ติดค้างในพระทัยอีก คำตอบสมควรเค้นเอาจากหลางไต้ฟูเป็นสำคัญพอแล้ว

เมื่อโอสถหมดถ้วย ซาลาเปาน้อยก็ออดอ้อนท่านย่า สร้างกระแสสรวลเสที่ปรับบรรยากาศภายในจนกระจ่างแจ้ง ห่างไกลยามองค์ชายน้อยทั้งสองไม่อยู่ยิ่งนัก ทั้งประโลมกล่อมอารมณ์เจียงหวงไท่โฮ่ว ทั้งบรรจุพลังความสุขไม่ขาดสาย สลายเค้ามรสุมที่รอเวลาพัดล้างผู้คนโดยพลัน

“แน่ใจได้ว่าผู้ชราอย่างอายเจียแข็งแรงดีแล้ว แต่พวกเจ้าทั้งคู่นี่สิ เพิ่งเดินทางมาถึง ท่าทางอ่อนเพลียกันจะแย่แล้วกระมัง”

พระนางออกหน้าดังนี้ ซาลาเปาน้อยต่างตระหนัก นับแต่ออกเดินทางไกล สุขภาพไป๋เฟินเหนียงเหนียงก็อ่อนแอยิ่ง แว่วว่าคนป่วยกับคนป่วยต่างปลดปล่อยบางอย่างที่เหนี่ยวนำคนแข็งแรงให้แย่ลง หรือบางทีอาจเกิดการแลกเชื้อโรคระหว่างกัน ย่อมไม่เป็นผลดีต่อคนที่พวกเขาล้วนใส่ใจทั้งสอง

ชั้นเชิงเปาจื่อแพรวพราวกว่าน้องชายแฝด เขาจึงแอบก้มหน้าหาวหวอด เจียงซูหยูทอดพระเนตรกิริยาหลานชายไม่คลาด ย่อมเชยคางเด็กชายขึ้นมา ยามพบรอยยิ้มเขินอายพร้อมตาแวววาวฉ่ำน้ำ พระนางก็ทรงหัวเราะด้วยสุรเสียงกังวาน

“ดูสิ กลืนหาวจนน้ำตาคลอเบ้าหมดแล้ว ไปๆ ไปพักผ่อนกันก่อน ค่อยกลับมาหาอายเจียใหม่”

เฉียงหมินหลงได้ยินมารดาตรัสไล่ซาลาเปาจอมออเซาะแล้ว เขาย่อมจบสนทนากับเจียงกุ้ยเฟยบ้าง เปาจื่อกับเมี่ยนเปายังแอบดื้อดึงไปพลางขยี้หางตาไปพลางให้ผู้ใหญ่เอ็นดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยย้อนมาหาพระอัครชายาคนงาม จากนั้นสามคนแม่ลูกจึงทูลลาเจียงหวงไท่โฮ่ว เฉียงหลงหวงตี้ และหวังหวงโฮ่ว

พอปราศจากผู้ใหญ่ปรามเอาไว้ พวกนางก็กลับไป๋ฮวากงได้ทันที คล้อยหลังหลานชายคนโปรดแล้ว เจียงซูหยูจึงประกาศท่าทีว่าจะบรรทมกลางวัน ทำให้โอรสสวรรค์ พระอัครมเหสี และพระชายาเจียง จำต้องแยกย้ายกันกลับตำหนักตนเช่นกัน

ทว่าหลายสายตายังสอดส่องไม่ลดละ เมื่อหวงช่างตรัสเฉพาะเจียงกุ้ยเฟย ทำเอาโฉมสะคราญผู้อ่อนหวานของวังหลวงเผยสีสันเอียงอายออกมา ก่อนทั้งสองจะขึ้นเกี้ยวไปทิศตรงกันข้ามกับหวังหวงโฮ่ว ที่เสด็จกลับเทียนเฟิ่งหวงกงอย่างเดียวดาย แม้สองข้างพระนางจะขนาบด้วยข้าหลวงคนสนิทเช่นหมี่ฉางยวี่กับเมิ่งจงกงเสวียซื่อสื่อ

ยามคณะเดินทางไปหรวนตี้เข้าถึงตำหนักดอกไม้ขาว เผิงซู่ก็ยินดี นำผู้คนมาต้อนรับนายหญิงกับนายน้อย ต่อให้พวกเขาพยายามสงวนกิริยา ทว่าใบหน้าส่วนใหญ่ล้วนเบิกบานชัดเจน ท่าทางซาลาเปาน้อยทำให้คนเขาคิดถึงไปทั่ว ไม่เว้นกระทั่งเผิงซู่ที่เคร่งระเบียบปกครองแล้ว แค่ของฝากไร้ราคาค่างวดจากพวกเขา นางยังเทิดทูนใกล้เคียงสมบัติสูงส่ง

น่าหลันซือซือรังเกียจคราบไคลที่เกาะกายไม่น้อย เพราะตลอดเส้นทางที่เร่งรีบมา พวกนางแทบไม่มีโอกาสขัดขี้ไคลสะสมสักนิด นอกจากนี้ตัวรถม้าก็เขย่าโยกเยกไปมา ล้อย่ำบดแง่หินขรุขระบ้าง หล่นกระแทกก้นหลุมดินบ้าง พอกลับมาถึงสถานที่ส่วนตัวแล้ว นางย่อมกระตือรือร้นอาบน้ำที่สุด

ร่างขาวผ่องผ่อนเส้นสายท่ามกลางสายน้ำกรุ่นหอม เปลือกตาหลับพริ้มช้าๆ ทว่าในห้วงความคิดกลับเคลื่อนไหวอยู่ เหมือนกิริยาขยุกขยิกของนางขณะร่วมรถม้าคันเดียวกัน คงแหย่เฉียงหมินหลงจนรำคาญลูกตาไม่น้อย เขาถึงเสียสละหน้าตักให้หนุนศีรษะพัก แต่ยังยากจะสบายใจอีกนั่นแหละ โดยอย่างยิ่งมีพวกผีผลัดโผล่รายงานสถานการณ์วังหลวง

หญิงสาวลืมตาสีอำพันขึ้น เฉียงหมินหลงคงพอทราบแล้ว หลางซื่อกุมความลับการรักษาเจียงหวงไท่โฮ่วเอาไว้มิดชิด แน่นอนว่าปรมาจารย์แพทย์คงไม่สามารถสารภาพง่ายๆ ดังกรณีอื่น เมื่อเจียงซูหยูคือผู้ออกคำสั่งเอง!

มือเรียวขาววักน้ำมาลูบผิวหน้า กลิ่นหอมอ่อนๆ ชโลมผิวพรรณ และแตะปลายจมูกให้อารมณ์โปร่งใส กล้ามเนื้อในร่างกายที่เครียดตึงติดต่อกันเหมือนสัมผัสอิสระตามไปด้วย

นายหญิงชำระกายอยู่ตามลำพัง เสียงน้ำทอดจังหวะเงียบครู่หนึ่งแล้ว ชีรันเกรงว่าอีกฝ่ายจะหลับขณะแช่ร่างกระทั่งเกิดอันตรายขึ้น จึงส่งเสียงเบาๆ หยั่งเชิงจากฉากพรางตา น่าหลันซือซือค่อยลุกขึ้นไปสวมชุดคลุมซับน้ำ ก่อนผลัดตัวในอีกหนค่อยออกมานั่งให้นางกำนัลสาวช่วยปรนนิบัติ

โฉมสะคราญเอนหลังบนตั่งไม้จื่อถาน[5] ทอดเรือนผมจากพนักดั่งม่านไม้สีน้ำตาลแดง ชีรันจึงขยี้เส้นผมนายหญิง แก้มก็อุ่นร้อนเข้าเรื่อยๆ ภาพคน

งามผิวพรรณผุดผ่องยามผ่อนคลายกำลังกระจายเสน่ห์เหนือปุถุชน กระตุ้นไม่เลือกหัวใจสตรีด้วยกัน กระทั่งเต้นตึกตักได้

พออาภรณ์ตัวในเนื้อบางผูกสายหลวมหน่อย และปราศจากเงาเอี๊ยมบังทรงด้วย สาบเสื้อย่อมแง้มแนวกระจ่างนุ่ม เป็นสีขาวละเอียดลออนัก พิจารณาร่วมกับสัดส่วนโค้งเว้าอวบอิ่มที่ชุบกลิ่นอายเย้ายวน ก็ทำให้ไม่อาจระงับใจที่คอยแต่ตะบึงเตลิดอย่างแท้จริง ไม่น่าแปลกใจไฉนเรือนร่างเดียวกันนี้ถึงยึดครองที่ทางชิดเชื้อกับจอมจักรพรรดิสกุลเฉียงเกินใคร

ส่วนน่าหลันซือซือสัมผัสแต่ความสุขกายกับสบายหนังศีรษะ กว่าผมจะหมาดแล้วแห้งนางก็ผล็อยหลับคาตั่งไปเรียบร้อย ย่อมไม่สามารถรับรู้ถึงสายตากับหัวใจของสาวน้อยคนสนิทขณะวิ่งวุ่นอยู่คนเดียว เนื่องจากอิทธิพลรูปโฉมล้ำเลิศยามหลับใหลแม้แต่น้อย

ขบวนโอรสสวรรค์เสด็จถึงเทียนหลงกง ไม่เพียงปรากฏราชกิจกองโต ให้สะสาง ยังมีเนื้อหาคลุมเครือจากเทียนโส้วกงที่บรรจุแน่นอกด้วย พอเจ๋อกงกงไปตระเตรียมที่สรงน้ำเสร็จสิ้น พระวรกายสูงใหญ่จมสู่ความเย็นชื่นใจแล้ว ย่อมขับเหล่าข้าราชบริพารไปหมด เปิดช่องให้เงาที่แอบตามมุมเครื่องเรือนคุกเข่าลงแสดงตัว

“ทูลหวงช่าง ยามหวงโฮ่วกับเจียงกุ้ยเฟยประทับด้วยกัน หลางไต้ฟูไม่ได้ทูลอธิบายพระอาการแล้วทำการรักษาทันที กระทั่งสามารถวินิจฉัยเบื้องพระพักตร์หวงไท่โฮ่วเพียงลำพัง เขากลับทูลว่าพระนางทรงต้องพิษพ่ะย่ะค่ะ!”

พระเนตรที่หลุบดูคลื่นน้ำตวัดขึ้นทันใด และยังสาดประกายดุร้ายดั่งสำแดงกระบวนท่าพิฆาตด้วย แรงกดดันจึงอัดกระแทกกลางอกราชองครักษ์ให้เขาทรมานเล็กน้อย ทว่าจำต้องฝืนกราบทูลต่อ

---

[5] ไม้จันทน์แดง เนื้อแน่นแข็ง มีสีดำม่วงหรือดำแดง ลวดลายเป็นเส้นละเอียด เจริญเติบโตช้า จึงทำให้มีราคาแพง

“พิษขนานนี้บันทึกในตำราแม่เฒ่าเผ่าหรวนตี้ หลางไต้ฟูได้คัดลอกกลับมาศึกษาด้วย เขาสามารถปรุงโอสถถอนพิษ และปรุงโอสถส่งเสริมพระพลานามัยหวงไท่โฮ่ว พระนางจึงทรงหายดีอย่างอัศจรรย์ แต่เพราะจัดเป็นพิษประเภทสะสมแล้วทำลายอวัยวะภายใน เบื้องต้นมักแสดงอาการคล้ายเจ็บป่วยจากอากาศเปลี่ยนแปลง ประกอบกับพระนางมีธาตุบกพร่องบริเวณพระนาภีจึงปรากฏสัญญาณจากบริเวณดังกล่าวก่อน

“คาดว่าหวงไท่โฮ่วเสวยพิษต่อเนื่องอย่างน้อยสี่ถึงห้าปักษ์[6] แต่หลางซื่อตรวจสอบที่มาไม่พบ หวงไท่โฮ่วจึงทรงกำชับให้รักษาความลับเอาไว้ กระหม่อมก็กำลังติดตามร่องรอยผู้ลงมือกับสืบหาเจตนาอยู่พ่ะย่ะค่ะ!”

เฉียงหมินหลงมุ่นแนวคิ้ว

“ระหว่างเจิ้นอยู่ข้างนอกวังหลวง ไม่มีใครเคลื่อนไหวผิดสังเกตบ้างหรือ”

บุรุษไร้หน้ากุมกำปั้นหนักแรงขึ้น

“ไม่ปรากฏชัดเจนพ่ะย่ะค่ะ มีแค่หวังหวงโฮ่วกับเจียงกุ้ยเฟยผลัดกันเสด็จเข้าออกเทียนโส้วกง เนื่องจากชนิดพิษมาจากแดนไกลแล้ว ผู้พอเข้าถึงนอกจาก...”

ครั้นราชองครักษ์ลับเงียบเสียง จอมคนกลับแค่นหัวเราะขึ้นมา

“ทำมันสารภาพให้จงได้ ว่าที่แท้ลอบก่อการกับใครอยู่!”

“พ่ะย่ะค่ะ!”

เงาลึกลับสนองบัญชา แต่กลับไม่ยอมจากไป เขาจึงจดจ้องให้อีกฝ่ายค้อมศีรษะต่ำอีกขั้น

“ยังเหลือเรื่องอะไรอีกเล่า”

“ทูลหวงซ่าง หลังเทศกาลหยวนเซียวที่เคลื่อนขบวนเสด็จจากวังหลวง ไม่อาจทราบว่าหวงไท่โฮ่วทรงบันดาลโทสะกับเจียงกุ้ยเฟยด้วยเรื่องใด เพราะมีผู้เยี่ยมยุทธ์แฝงกายอารักขาอยู่พ่ะย่ะค่ะ...”

---

[6] ประมาณสองเดือน

พระพักตร์ถมึงทึงผันแปรด้วยกระแสสนเท่ห์ หมู่โฮ่วทะเลาะกับซูเอ๋อร์อย่างนั้นหรือ ถือว่าเป็นเหตุการณ์ชวนอัศจรรย์ใจ ซ้ำทั้งสองยังทุ่มเถียงกันแค่แผ่วเบาในเทียนโส้วกง!

“เจิ้นรู้แล้ว ไปได้ ไปติดตามให้เข้มงวดขึ้น ระวังไม่ให้ใครรู้ตัวก่อนเด็ดขาด!”

“พ่ะย่ะค่ะ! กระหม่อมขอทูลลาพ่ะย่ะค่ะ!”

แล้วเงารูปสูงใหญ่ก็ขยับพุ่งหายไป ประดุจภูตผีถูกอาคมเรียกมา

เก้าสิบสอง

เปิดกลกวนกระดาน

เฉียงหลงหวงตี้ ไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟย เอ้อหวังจื่อ และซานหวังจื่อ ทราบ ข่าวประชวรของหวงไท่โฮ่วแล้วเสด็จเข้าเฝ้าพระนางอย่างเร่งด่วน ต่อมาต่างคนต่างมีภาระหน้าที่แวดล้อม จอมจักรพรรดิประทับที่เทียนหลงกงชำระฎีกาที่เรียงกองคอยประจำห้องทรงพระอักษร ขณะพระอัครชายาคนโปรดพักหนึ่งคืน ยามเฉิน[7] ของวันใหม่ต้องเสนอตัวแบ่งเบาธุระฝ่ายในจากหวังหวงโฮ่วกับเจียงกุ้ยเฟย กระทั่งองค์ชายน้อยฝาแฝดยังคร่ำเคร่งศึกษาที่อี้เทียนกง หลังขาดบทเรียน เรียนช้ากว่าสหายร่วมสำนักถึงแปดปักษ์[8] พลังงานขยันจำต้องแข็งกล้ามากหน่อย

ปลายปักษ์ต้าสู่ก่อนย่างสู่ฤดูผลัดใบของปักษ์ลี่ชิว[9] พรรณไม้ทั่วแคว้นจิ้นที่พอฟื้นสภาพจากหายนะซิย่ะ ก็ทยอยปลดส่วนแห้งกรอบ ไม่ต่างกับการโปรยสีน้ำตาลแดงลงตบแต่งพื้นดินนัก ทว่าอากาศช่วงสลับเปลี่ยนมักกลั่น

---

[7] เวลา 07.00 น. - 08.59 น.

[8] ประมาณสี่เดือน

[9] ประมาณวันที่ 7 - 9 เดือนสิงหาคม ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 135 องศา เริ่มฤดูใบไม้ร่วง

หยาดฝนโปรยละอองบ้าง บางพื้นที่เลยคงใบเขียวขจีเอาไว้อยู่

อย่างไรมวลอากาศร้อนเริ่มอ่อนกำลังลง ทำให้พอเบื้องบนปลอดโปร่ง กระแสลมย่อมพัดเย็นพอชื่นอกชื่นใจ ช่วงค่ำคืนค่อยผสมลมยะเยือกผิวสักหน่อย คราวอรุณรุ่งสาดแสงทอง ทั่ววังหลวงก็อาบบรรยากาศแจ่มใส บรรดาข้าราชบริพารที่ปฏิบัติงานต่างกิริยากระชุ่มกระชวย ไม่ได้รู้สึกก้าวหนึ่งเหงื่อไหล ก้าวหนึ่งโชยกลิ่นขี้ไคลเหมือนที่ผ่านมา

คงไม่เป็นที่ประหลาดใจเท่าไร หากหลี่เต๋อเฟยหนึ่งในสี่พระชายาขั้นหนึ่ง ชั้นเอกของจักรพรรดิ ผู้เป็นถึงซื่อฟูเหรินแห่งเทียนเหมยกง[10] จะพาคณะคนมาชื่นชมอุทยาน ระหว่างคอยเวลาเข้าเฝ้าหวังหวงโฮ่วที่เทียนเฟิ่งหวงกง

เมื่อหลี่หลานจิงได้ยินว่าหวงไท่โฮ่วประชวรหนัก นางก็เร่งรุดไปเยี่ยมเยือนตามความเหมาะสม แต่ตนเองไม่ถนัดอยู่ใกล้ชิดผู้ใหญ่ ทั้งไม่เป็นที่โปรดปราน ด้วยสถานะสะใภ้ราชวงศ์เฉียงที่อ่อนบทบาท ไม่บังควรเทียวเข้าออกบ่อยๆ เหมือนหวังสีเจี่ยกับเจียงเลี่ยงซู เนื่องจากคนหนึ่งคือพระอัครมเหสีผู้ครองมงกุฎหงส์แดง อีกคนก็เป็นซื่อฟูเหรินขั้นสูงสุดและพระนางโปรดปรานอย่างยิ่ง ย่อมไม่สามารถเทียบชั้นกันได้

สาเหตุหลักที่นางคงสถานะเต๋อเฟยไว้ได้ นอกจากวางเฉย หลี่หลานจิงยังละเลยจุดรุ่งโรจน์และจุดเสื่อมทรามของวังหลวง ประหนึ่งถือคติผู้ไม่ทำอะไรผิดพลาดคือผู้ไม่ลงมือทำอะไร

นางเป็นบุตรสาวภรรยาเอกของฉางอันจ่งตู[11] บางยุคบรรพบุรุษสกุลหลี่ดำรงสถานะต้าเจียงจวิน[12] บางยุคถูกแต่งตั้งเป็นไท่ฉางดูแลหอไท่เมี่ยว[13] บรรยายได้ว่าพวกเขาแปลงแนวทางรับราชการ ไม่กีดกันด้านอู่หรือเหวิน

---

[10] ตำหนักเหมยฟ้าหรือตำหนักเหมยสวรรค์

[11] ข้าหลวงประจำมณฑลฉางอัน

[12] แม่ทัพใหญ่

[13] ศาลบรรพชนของจักรพรรดิ

ประวัติสายสกุลหยั่งรากมั่นคงและยาวนานจวบปัจจุบัน แต่กลับไม่เคยเข้าถึงตำแหน่งสูงสุดของราชสำนักสักสมัย เพราะเหตุนี้หลี่หลานจิงจึงคู่ควรเป็นเต๋อเฟยในเฉียงหลงหวงตี้

จะกล่าวว่าหลังคืนถวายตัวตามราชประเพณี โอรสสวรรค์ผู้หนุ่มแน่นและหล่อเหลาเมตตานาง ก็ปรากฏอยู่บ้างเล็กน้อย คล้ายไม่โปรดปราน แต่ไม่ทรงหมางเมิน คงเกิดจากที่ต่างล้วนครองคู่โดยธรรมเนียม เฉียงหมินหลงคืออัจฉริยบุคคลผู้หนึ่ง มีหรือจะวิเคราะห์ไม่ได้ว่าเนื้อแท้โฉมสะคราญสกุลหลี่นิยมปลีกวิเวก

หลี่หลานจิงร่วมบรรทมด้วยหนึ่งปักษ์ ค่อยประจักษ์กับธรรมชาติว่าหัวใจผู้คนก็ซับซ้อนเกินรูปกายอยู่แล้ว ดังนั้นพระทัยจักรพรรดิย่อมลึกล้ำยิ่งกว่าธรรมดา คราวต้องถวายการปรนนิบัติในเทียนเหมยกง โฉมงามจึงเคร่งครัดปฏิบัติให้พึงใจกับถูกขนบ จากนั้นเฉียงหลงหวงตี้จะเสด็จคืนเทียน-หลงกงตามแบบแผน โดยประพฤติเท่าเทียมกันทุกตำหนัก

กระทั่งสตรีบรรณาการจากหรวนตี้เดินทางมาเข้าเฝ้า ต๋าน่าหลันซือซือขวนขวายความโปรดปรานเป็นอันดับหนึ่ง แต่เพราะนางฉูดฉาดเกินไป ซ้ำหลงละเลิงกับฉากลวงตาที่จักรพรรดิบรรจงวาดด้วยฝีพระหัตถ์ สุดท้ายนกที่โผล่หัวออกมามักจะถูกยิงก่อน

ทว่าหญิงสาวอดสรรเสริญอีกฝ่ายไม่ได้ สุดท้ายก็ปีนป่ายพ้นทัณฑ์ตำหนักเย็นสำเร็จ รับราชทินนามกับตำหนักส่วนตนคืน แล้วยังได้รับการแต่งตั้งเป็นไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยภายหลัง คือยอดพธูผู้เพียบพร้อมทั้งรูปทั้งไหวพริบปลุกระลอกขบถจนหวังหวงโฮ่วล่มจม ถือเป็นสตรีที่ใช้ชีวิตเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายแท้ๆ

หลี่หลานจิงรำลึกโอกาสที่เคยหยุดมองคนให้กระจ่าง ขณะนั้นต๋าน่า-หลันซือซือร่วมโดยสารเจียนอวี๋ของเทียนซงกงกับเจียงกุ้ยเฟย ทั้งที่เพิ่งโดนนางพญาเฟิ่งหวงลงโทษคัดระเบียบปกครองและกฎบังคับราชสำนักมา เหล่าโฉมงามในรั้ววังหรูหรานี้ล้วนแต่พอกพูนเพลิงริษยาท่วมหัว

แต่วันเดียวกันนั้น จู่ๆ นางก็คิดแปลกแยกขึ้นมา ปรารถนาใช้ชีวิตเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายแลกอิสระสักหนบ้าง พอกลับมาถึงตำหนัก ใจหลี่หลานจิงค่อยสลายเรี่ยวแรง อย่างไรพระชายาในจักรพรรดิเช่นนาง... อยู่ย่อมเป็นคนของเฉียงหลงหวงตี้ ตายก็เป็นวิญญาณของเฉียงหลงหวงตี้ ทำให้ถดถอยเท่าไรยังรู้สึกไม่พอ

ระหว่างจดจ่อกับภวังค์ ร่างอรชรคล้ายสะดุ้งตื่นกะทันหัน ถึงแรงกระทบไหล่ไม่ได้มากพอทำให้เจ็บปวดหรือเกิดบาดแผล ทว่าตระหนกเพราะเสียงเอะอะจากนางกำนัลคนสนิท ที่บังเอิญชนเข้ากับคนผู้หนึ่งเต็มเหนี่ยว

ลำพังปวดหน้าผากซึ่งฟาดกับคู่กรณี ลี่เจียนยังพออดกลั้น ทว่านางถึงขั้นถลาไปกระแทกไหล่นายหญิง จึงเกินระงับโทสะเอาไว้จริงๆ

“โอ๊ย! เดินมาได้ ไร้ตาบนใบหน้าหรือไร เอ๊ะ... นี่เรียกว่าจงใจขวางขบวนเสด็จเต๋อเฟยเหนียงเหนียง แล้วซุ่มทำร้ายกันใช่หรือไม่!”

หน้าตาลี่กงปี้ดุร้ายนัก แต่ที่นางสามารถกางท่าเอาเรื่องราว ส่วนหนึ่งก็มีพรรคพวกช่วยพยุงทันท่วงที ต่างกับฝ่ายตรงข้าม พอชนแล้วก็หงายหลังผึงจะไปกล่าวโทษหนทางคับแคบว่าปลูกพุ่มไม้หนาแน่นบดบังทัศนวิสัยผู้คน ไม่สู้ชี้นิ้วด่าคู่กรณีให้หายเจ็บดีกว่า

ลี่เจียนถลึงตาใส่คนล้ม อีกฝ่ายเป็นสตรีสวมชุดสีซีด ด้ายเริ่มรุ่ยออกมาเล็กน้อย แต่กลับไม่ใช่ลักษณะเครื่องแต่งกายนางข้าหลวงหรือนางกำนัลทั่วไป ฉะนั้นย่อมหมายถึงสนมชั้นต่ำ ยิ่งปราศจากเงาผู้ติดตาม ไม่ใช่โดนจักรพรรดิหมางเมินก็อาจต้องทัณฑ์ลดสถานะอย่างหนัก

กิริยาคู่กรณีกำลังงอแขนขาปกป้องบางอย่างอยู่ หากมีสิ่งให้รู้จักหวงแหน ไฉนกล้าเดินไร้ตาในวังหลวงดังนี้ ไม่รักตัวกลัวตายแม้แต่น้อย!

หญิงสาวที่ลี่กงปี้คาดว่าคือนางสนมชั้นล่างและต้องโทษอยู่ เมื่อได้ยินวาจาอันตรายเข้า นางก็ผลีผลามลุกขึ้น แต่ยังกอดเอว ก้มศีรษะต่ำ ปล่อยผมเผ้ายุ่งเหยิงหล่นบังหน้าตา ขั้นแรกหลี่หลานจิงแทบไม่ให้น้ำหนักคนสักจินกระทั่งสังเกตของรักที่อีกฝ่ายพยายามรักษา นางค่อยทำตาพองพลางตวาด

“เจ้าเป็นใคร!”

ถึงตรงเข้าชนขอบเขตที่หลีกเลี่ยงมาตลอด หลี่เต๋อเฟยกลับไม่อาจปล่อยวาง คำถามที่หลุดจากปากย่อมดุร้าย ทำสะดุดหูทั้งคณะ ทว่าคนของนางพอประเมินว่าเหนียงเหนียงบันดาลโทสะ เนื่องจากผู้ล่วงเกินไม่รู้จักรีบขอขมาโทษก่อน ลี่เจียนจึงถลึงตาใส่ร่างที่เพียรบีบตัวลีบข้างหน้า

ทว่าบุคคลดังกล่าวยังจะแข็งทื่อเป็นตอไม้ผิดกาลเทศะ ไม่เพียงกระตุ้นอารมณ์เกรี้ยวกราดของผู้ติดตาม ยังย้ำท่าทีเปี่ยมพิรุธต่อสายตาหลี่หลานจิงผู้สูงศักดิ์กว่าย่อมตะคอกดังขึ้น

“ข้าถามว่าเจ้าเป็นใคร!”

ด้วยสุ้มเสียงกระด้างของนายหญิงที่ขึ้นชื่อรักสงบผู้หนึ่งในวังหลวง ลี่กงปี้จึงมุ่งมั่นไม่ปล่อยคนไปโดยง่าย ยิ่งฝ่ายตรงข้ามไร้อำนาจคุ้มครอง จะข่มเหงอย่างไรคงปราศจากใครช่วยเรียกร้องความเป็นธรรมให้ ไม่เหมือนพวกตนที่ล้วนได้หลี่เต๋อเฟยปกป้อง

ลี่เจียนสบตากับพรรคพวก ทุกคนค่อยโอบล้อมคู่กรณีเอาไว้ตรงกลาง ป้องกันการหลบหนีก่อนคำตอบกระจ่างชัด สมปรารถนาของหลี่เต๋อเฟยแล้ว ร่างน้อยหันรีหันขวางก็พบแต่สีหน้าเอาเรื่องตีกรอบ ครั้นจะวิ่งพุ่งชนใครสักคนเปิดทางออก กลับโดนขันทีร่างสูงสองคนประกอบยึดไหล่

“หลี่เต๋อเฟยตรัสถามตั้งสองครั้งแล้ว ดูๆ ก็มีช่องปากเหมือนผู้อื่น เหตุใดไม่ตอบคำถาม สงสัยอยากถูกดึงลิ้นออกมาลงโทษ!”

ลี่เจียนติเตียนก่อนย่างเท้าเข้าไปกระชากคางเจ้าตัวที่เอาแต่ก้มหลบขึ้นให้นายหญิงพิจารณาได้ถนัดถนี่

หลี่หลานจิงกระตุกหัวคิ้ว หลังสบกับดวงตาใต้เส้นผมหยาบยุ่ง นางก็สัมผัสลักษณะไม่ชอบมาพากล ราวกับตนเองเพิ่งพาทั้งตระกูลเผชิญหน้ากับกับดักมรณะ ทว่าสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังหวงแหน เปรียบเสมือนแก่นชีวิตของนาง ฉะนั้นแม้รู้ผลกลับยืนยันจะฝ่าไปข้างหน้า

“ไอ้ไฉเหรินนี่เอง! ข้าก็นึกว่าใครเสียอีก...”

ลี่เจียนเอ่ยเย้ยหยัน

ถึงทั้งคางเจ็บแปลบด้วยคมเล็บจิกเนื้อ ไอ่ฝูชุนก็ไม่ขัดขืน ทั้งยังไม่ปริปากคร่ำครวญ หลี่เต๋อเฟยพิจารณาท่าทีแล้วส่งสัญญาณเรียกลี่เจียนมาหาตน หลังคนหนึ่งสั่งความ คนหนึ่งรับเนื้อหาข้างหู ครู่หนึ่งลี่กงปี้ค่อยหวนคืนมายังเบื้องหน้าไอ่ไฉเหริน แม้ภายในใจคนสนิทมีเหตุสงสัยเคลื่อนไหวอยู่ ทว่านางเลือกเชื่อฟังก่อน

“ไอ่ไฉเหริน... ที่ชนคนแล้วไม่ขอโทษก็แล้วไป เหตุใดต้องแสดงท่าทางชวนสงสัยไม่เลิกเช่นนี้ พยายามปกป้องอะไรเอาไว้หรือ เอ... ไม่ใช่ว่าไอ่ไฉเหรินซ่อนของที่ลักขโมยใครมาหรอกนะ”

พอได้ยินประโยคกล่าวหาเจาะจงขั้นนี้ ไอ่ฝูชุนค่อยเกิดอาการสนองตอบสักประการ ร่างที่อยู่ในกำมือขันทีของเทียนเหมยกงจึงสะดุ้งเฮือก ลี่เจียนที่รับคำสั่งย้ำจากนายหญิงสบโอกาสกระชากของที่อีกคนหวงแหนออกมา พลางส่งเสียงเอะอะ

“เอ๊ะ! นี่มัน...”

ก่อนนางจะผงะถอยเท้าต่อเนื่อง จู่ๆ ไอ่ไฉเหรินก็กรีดร้องอย่างบ้าคลั่งทำเอาผู้คนตกใจหมดขบวน

“เอาของข้าคืนมา! เอาของข้าคืนมา! เอาของข้า! คืนมา!”

ลี่เจียนเก็บงำตัวสะพรึงกลัวต่อปฏิกิริยารุนแรง เคราะห์ดีที่นางสัญชาตญาณเฉียบคมพอใช้ สามารถหลบพ้นระยะคว้าตัวไปทำร้ายได้ หาไม่อาจถูกกระชากเนื้อทึ้งเรือนผม กระทั่งเสียคุณสมบัติคนสนิทในหลี่เต๋อเฟยเป็นแน่

เมื่อขันทีทั้งคู่ใช้เรี่ยวแรงตะครุบตัวไอ่ฝูชุนจนแน่นหนา นางค่อยยกมุมปาก

“ของของเจ้าอะไรกันเล่า!”

ทว่ายากกลบเกลื่อนกิริยาถอยกรูดเมื่อสักครู่ได้หมดจด

“เหนียงเหนียงเพคะ นี่คือของที่นางเจตนาซ่อนเอาไว้เพคะ!”

หญิงสาวมอบอย่างนอบน้อมกับหลี่หลานจิง ขณะไอ๋ไฉเหรินสะบัดแขนขาดิ้นสุดกำลัง ทำท่าจะพุ่งมาแย่งของหวงกลับคืนไปให้ได้ แม้แต่เรี่ยวแรงขันทีหนุ่มร่างใหญ่ชักเกินเหนี่ยวรั้ง ลี่เจียนจึงกำชับอีกคนเข้าไปช่วยเหลือ ถ้าปล่อยคนหลุดสำเร็จจริงๆ ก็ไม่รู้จะคลุ้มคลั่งทำร้ายพระชายาหลี่ขนาดไหน

พิจารณาอย่างไร ไอ่ฝูชุนก็รับโทษจนสติฟั่นเฟือนแล้ว!

“เหนียงเหนียง...”

ลี่เจียนหันไปพึ่งพานายหญิง นอกจากระแวดระวังไอ๋ไฉเหรินอยู่ นางยังอยากหารือว่าจะให้ทำอย่างไรต่อไป สถานที่นี้ผู้คนไม่ค่อยพลุกพล่าน ทว่าเสียงเอะอะอาจดึงดูดใครๆ ให้มาที่นี่ได้ กลับเจอหลี่เต๋อเฟยยืนนิ่ง มือเรียวขาวถือของชิ้นดังกล่าวดั่งรูปหยกสลัก ลี่กงปี้ไม่เคยเจอบรรยากาศทำนองนี้มาก่อน ชักประหวั่นใจผิดธรรมดาบ้าง

ตั้งแต่ไอ๋ไฉเหรินถูกชิงของในสองมือก็ร้องอาละวาดทวงคืนไม่หยุด พละกำลังยังมหาศาลกระทั่งขันทีสามคนเหงื่อซึม ด้วยความเงียบของอุทยานท่ามกลางอากาศค่อนข้างปลอดโปร่งยามเช้าตรู่ สรรพสำเนียงจึงแว่วถึงนอกกำแพงล้อมแหล่งหย่อนใจ หลายใบหน้าฟังแล้วไม่ปรารถนาข้องแวะ ย่อมปฏิบัติหน้าที่ประจำวันอย่างเฉยเมย นับว่าผิดกับพฤติกรรมคนกลุ่มหนึ่ง

เจ้านายของพวกเขาชะงักฟังเสียงเพียงครู่หนึ่ง ทิศทางฝีเท้าค่อยมุ่งหาต้นทาง ทำเอาหลายสายตาทยอยตามสอดรู้ เนื่องจากฝ่ายด้านในก็ไม่ด้อย ฝ่ายด้านนอกก็ใช่จะน้อยด้วย ทุกคนย่อมสังเกตการณ์กันเล็กน้อย จะได้วิเคราะห์ว่าควรแสดงท่าทีเช่นไรให้อยู่รอด

“เหม่ยเมยมีเรื่องอะไรกันหรือ เสียงถึงกับเอ็ดอึงออกไปด้านนอก...”

ผู้แทรกเข้าขัดระหว่างหลี่หลานจิงกำลังเหม่อลอย เท่ากับช่วยฉุดสติให้เข้าร่างนาง

เมื่อสองโฉมสะคราญในจอมจักรพรรดิเผชิญหน้ากันเคร่งเครียด ขันทีที่ควบคุมไอ่ฝูชุนอยู่ก็พานมือไม้สั่นเพิ่ม เนื่องจากข้างที่เสนอแนะมาคือเจียงกุ้ยเฟยแห่งเทียนซงกง พระชายาหลี่ย่อมสั่งการเฉกที่ปฏิบัติกับไฉเหรินไม่ได้

ดังนั้นคนย่อมสลัดตัวหลุดพันธนาการมือ แล้วถลาลงกอดขาเจียงเลี่ยงซูร่ำไห้ยกใหญ่

“เจียงกุ้ยเฟย! หม่อมฉัน... หม่อมฉันไม่ได้เป็นขโมยเพคะ ถ้าหม่อมฉันจะมีความผิดก็... ก็เพราะหม่อมฉันหูตาไม่ดี เดินไม่ระมัดระวัง ทำให้ชนเข้ากับลี่กงปี้ของหลี่เต๋อเฟย... เจียงกุ้ยเฟย... เจียงกุ้ยเฟยโปรดเมตตาด้วยเพคะ...”

เจียงกุ้ยเฟยคลายรอยยิ้มอ่อนโยนเล็กน้อย ก่อนเผยเค้าประหลาดใจทดแทน ตรงข้ามกับหลี่เต๋อเฟยที่คล้ายแลทะลุสถานการณ์ในบัดดล แววตาโฉมสะคราญจึงเยือกแข็งเป็นทบทวี พอให้ผู้แอบสังเกตสัมผัสได้ชัดเจน ที่แท้หลี่หลานจิงผู้นี้ก็มีวาระสนองกระแสอารมณ์ตนเช่นกัน เห็นทีคงไม่ยอมละเว้นไอ่ไฉเหรินง่ายๆ แล้ว

“เหม่ยเมยสงบจิตสงบใจแล้วลุกขึ้นมาก่อน หลี่เต๋อเฟยเป็นสตรีเปี่ยมคุณธรรม ย่อมไม่กล่าวหาเจ้าโดยไร้หลักฐานแน่นอน”

ไอ่ฝูชุนยิ่งยึดรองเท้าเจียงกุ้ยเฟย ท่าทางหวาดกลัวพระชายาสกุลหลี่กับพรรคพวกกระทั่งไม่กล้าคลายแรง ทว่าโดยปกติวิสัย ใครๆ ใช่ว่าจะสามารถล่วงเกินผู้มีอำนาจเช่นที่ไอ่ไฉเหรินจู่โจมพระชายาเจียง ด้วยมักมีคนกลุ่มใหญ่ห้อมล้อมอยู่เสมอ หน้าที่พวกเขาคือกั้นภัยและกันเจ้านายจากผู้อื่น

แต่ทุกคนต่างเล็งเห็นว่า เจียงกุ้ยเฟยยกมือปรามเอาไว้อย่างมีเมตตาก่อน นอกจากไม่ถือสาที่ผู้ประสบทุกข์ฉวยโอกาสสัมผัสเรือนร่างผ่องแผ้ว ยังทำท่าจะโน้มลงประคองไอ่ไฉเหรินที่ต้องโทษลดขั้นอีก ทำเอาบรรดาคนสนิทของนางชิงปลอบโยน พลางพยุงฝ่ายที่เอาแต่น้ำตานองหน้าฟูมฟายขึ้นมากันจ้าละหวั่น

สีหน้าหลี่หลานจิงมึนตึง ขณะมองเหตุการณ์ฉากหนึ่งอย่างเจ็บใจ มิใช่เจียงกุ้ยเฟยเพิ่งกำราบนางหรือ การกล่าวหาโดยไร้หลักฐานถือว่าขาดคุณธรรม ทว่าวัตถุยืนยันในมือของนางชิ้นนี้กลับไม่สามารถเปิดเผยออกมา ทำให้รวบรวมประโยคแก้ไขยาก

พอไอ่ฝูชุนลุกขึ้นมา นางกลับทรุดลงประหนึ่งสิ้นเรี่ยวแรง ทำให้คนของเจียงกุ้ยเฟยฉุดดึงวุ่นวาย แม้แต่วาจายังแหบแห้ง หลังใช้พลังกรีดร้องออกไปหมดแล้ว

"ทูลเจียงกุ้ยเฟย หม่อมฉัน... หม่อมฉัน... ไอ่ฝูชุนขอความเมตตาด้วยเพคะ..."

เจียงเลี่ยงซูพิจารณาสภาพอ่อนแอเบื้องหน้า ย่อมต้องยอมรับว่านางมาเพื่อช่วยเหลือ ไม่สามารถล้มเลิกครึ่งทาง หาไม่อาจกระทบชื่อเสียงที่สั่งสมมานานได้

"ท่าทางไอ่ไฉเหรินไม่ค่อยดีเท่าไร พานางไปนั่งพักใต้ร่มไม้สักหน่อย ประเดี๋ยวจะหมดสติเอาได้"

นางกำนัลน้อยสองสามคนรีบกุลีกุจอดูแล แล้วปันถ้วยน้ำชาให้ดื่ม ทั้งมอบถุงสมุนไพรซึ่งมีสรรพคุณบรรเทาอาการวิงเวียนให้ไอ่ไฉเหริน ระหว่างนายหญิงผู้อ่อนหวานสนทนากับหลี่เต๋อเฟย

"เหม่ยเมย ที่จริงแล้วเกิดอะไรขึ้น ไอ่ไฉเหรินเพิ่งล่วงเกินขั้นเลวร้ายไปหรือไม่"

ครั้นถูกสอบถามอย่างยุติธรรม หลี่หลานจิงกลับเงียบงัน คนของนางชักร้อนใจ พอลี่กงปี้จะเปิดปากเล่าแทน ก็ถูกเจ้านายขึงตายับยั้ง จากนั้นพระชายาเจ้าตำหนักเหมยฟ้าค่อยเคลื่อนไหว ใบหน้าขาวผ่องคืนสู่แนวราบเรียบ น้ำเสียงย่อมสงบไม่แพ้กัน

"หม่อมฉันกับไอ่ไฉเหรินต่างทำให้เจียงกุ้ยเฟยมาฟังเรื่องชวนหัวเข้าแล้วเพคะ หม่อมฉันก็ไม่อาจทราบสาเหตุที่นางเจาะจงสร้างเรื่องราวใหญ่โตแต่เช้าตรู่ ไม่รู้ว่าเพราะต้องการอะไรแน่ นางจึงเดินไม่ระมัดระวังไปชนลี่เจียน ทำให้เซมากระแทกหม่อมฉัน ไม่ทันเอ่ยตำหนิสักคำ นางกลับอาละวาดพูดจาไม่รู้เรื่องราวกะทันหัน หม่อมฉันงุนงงนัก"

พระชายาหลี่อาจย้ำว่าเบื้องต้นไม่ตำหนิคน แต่ยามนี้กลับดุไอ่ไฉเหรินหลายวรรค หากอีกฝ่ายอยากเลิกแล้วต่อกันให้รีบยอมรับว่าตนสติไม่ค่อยดี

ข้าวของที่เพิ่งเสียไปมีหรือสำคัญเท่าการใช้ชีวิตราบรื่นในวังหลวง ทว่าไอ่ฝูชุนหัวแข็งไม่เลว หรือบางทีนางอาจปัญญาเลอะเลือนเพราะฐานะตกต่ำทั้งตระกูลแล้ว จึงดึงดันโต้เถียงหลี่หลานจิงเบื้องหน้าเจียงกุ้ยเฟย

“หม่อมฉันไม่ได้อาละวาดเหลวไหลนะเพคะ!”

ร่างที่อ่อนปวกเปียกรีบถลันเข้ามาแถลงความจริง แต่เหมือนทรงตัวยังไม่ได้ดี ย่อมล้มคว่ำให้คนต้องระอาพยุงขึ้นมา

“หลี่เต๋อเฟย! โปรดเมตตาหม่อมฉันผู้ลำเค็ญด้วยเพคะ ตระกูลไอ่ล้วนแล้วแต่สิ้นเนื้อประดาตัว หม่อมฉันย่อมไร้ซึ่งอำนาจวาสนาหลงเหลือ นอกจากของชิ้นนั้นที่เป็นสิ่งสุดท้าย หม่อมฉันกล้าสาบานด้วยชีวิต หม่อมฉันไม่ได้ลักขโมย แต่นี่คือของรักที่หม่อมฉันนำติดตัวเข้าวังหลวงมาด้วย ไม่มีราคาค่างวดใดๆ แต่เปี่ยมคุณค่าด้านความทรงจำระหว่างหม่อมฉันกับครอบครัว นับแต่เยาว์วัยเพคะ...”

เจียงเลี่ยงซูค่อยเบิกตาสนใจทันที

“ของหรือ... ของรักอะไรกัน”

ก่อนสายตาทุกคู่จะจ้องหลี่หลานจิง เพราะของรักชิ้นที่ไอ่ไฉเหรินพาดพิงอยู่ในมือนาง ทำให้สีหน้าสงบนิ่งเริ่มไหววูบอย่างยากพบเห็น คลับคล้ายว่าจะสะกดโทสะด้วยซ้ำ

“กล่องเพคะ เป็นกล่องไม้ใบนั้น”

ไอ่ฝูชุนชี้นิ้วอย่างมั่นใจ ทุกคนย่อมเพ่งมองสิ่งที่หลี่หลานจิงถือไว้ ลี่กงปี้เริ่มกระสับกระส่ายท่ามกลางกระแสกดดันบางอย่าง ทว่าหน้าที่สำคัญที่ลี่เจียนเคยสาบานไว้ ย่อมต้องพิทักษ์นายหญิงสกุลหลี่จนถึงที่สุด แต่ปากนางก็ขยับไม่ทันน้ำเสียงเย็นชาจากเบื้องหลัง

“หวังว่าไอ่ไฉเหรินคงไม่ลืมเหตุการณ์คุณไสย ที่หวงไท่โฮ่วต้องเสด็จร่วมพิธีชะล้างกลิ่นอายอัปมงคลกับทุกคนไปแล้ว กระทั่งเสวียซวี่หยา อดีตชงอี๋ผู้หนึ่ง บัดนี้ก็ยังคงอาศัยศาลาบรรพชนขัดเกลาจิตใจให้สะอาดอยู่ ดังนั้นจะเอ่ยอะไรออกมา อย่าสับสนระหว่างคำพูดกับลม เพราะหนึ่งมีเนื้อหา แต่อีก

หนึ่งไม่มีเนื้อหา ข้า... หลี่หลานจิงหวังดี ขอตักเตือนเล็กน้อย คำนึงถึงความจริงเป็นหลัก หาไม่อาจประสบคราวเคราะห์ซ้ำกรรมซ้อนเอาภายหน้าได้”

หลี่เต๋อเฟยจับกล่องใบนั้นอย่างมั่นคง ก่อนหันไปทางเจ้าตำหนักเทียนซงกง ดวงตาดำขลับของนางกระเพื่อมขัดกับใบหน้าและลักษณะสงบนิ่ง เห็นได้ชัดว่าแม้ภายในปั่นป่วน แต่ภายนอกกลับไร้คลื่นลมโดยแท้

“เมื่อสองวันก่อน เจียงกุ้ยเฟยอาจทรงแว่วว่า คนในเทียนเหมยกงเคลื่อนย้ายข้าวของกัน สาเหตุก็คือลี่เจียน กงปี้คนสนิทของหม่อมฉันทำกล่องไม้ต่างหน้าฟู่หมู่ผู้ล่วงลับหายไป หม่อมฉันเห็นสีหน้าทอดอาลัยของนางย่อมเวทนาหนัก สั่งการคนช่วยค้นหากันทั่ว แต่ไร้วี่แวว

“จนวันนี้ที่หม่อมฉันกับลี่เจียนเผอิญพบไอ่ไฉเหริน ขั้นแรกหม่อมฉันปราศจากเจตนาเอาผิด จึงไม่ติดใจว่านางจะเป็นใคร แต่ไอ่ไฉเหรินประกาศพิรุธสะดุดตา นอกจากซ่อนหน้าซ่อนของกับตัว นางยังพยายามหลบหนี หากไม่ฉุกคิดเช่นนั้น คาดว่าลี่เจียนคงสิ้นวาสนากับกล่องไม้ต่างหน้าฟู่หมู่ของนางไปแล้วก็ได้”

ลี่กงปี้ปรนนิบัติใกล้ชิดหลี่เต๋อเฟยมาเนิ่นนาน ย่อมสนองอย่างสอดคล้องนาย

“ทูลเจียงกุ้ยเฟย เป็นดังที่เต๋อเฟยเหนียงเหนียงตรัสเพคะ ด้วยเหตุนี้ทำให้หม่อมฉันเกิดความร้อนใจเกินระงับ จึงได้ตวาดดุร้ายออกไป...”

เจียงเลี่ยงซูทบทวนคิดอยู่ครู่ ขณะฝูงคนทยอยซุบซิบเบาๆ ข้างนั้นยืนยันหนักแน่น ข้างนี้ก็ยืนยันแน่นหนา แล้วท้ายที่สุดใครคือฝ่ายพูดความเท็จ ใครคือฝ่ายถูกกล่าวหาให้เสื่อมเสียกันแน่ ทั้งนี่ยังกลายเป็นเผือกร้อนหัวใหญ่ของสองพระชายากับหนึ่งนางสนมที่ต้องทัณฑ์ลดขั้นอีก

ใครต้องการเข้าข้างหลี่เต๋อเฟยก็ควรพิจารณาหน้าตาเจียงกุ้ยเฟย ใครต้องการเข้าข้างไอ่ไฉเหรินก็ควรเกรงใจหลี่เต๋อเฟยบ้าง

“อย่างนั้น... ไอ่ไฉเหรินแน่ใจหรือไม่ว่าไม่ได้จำกล่องความทรงจำวัยเยาว์ของตนเองสับสน เป็นกล่องต่างหน้าฟู่หมู่ของลี่กงปี้จากเทียนเหมยกง

แทน...”

พระชายาสกุลเจียงสอบถามเช่นนี้ ผิวเผินเหมือนโน้มเข้าทางหลี่เต๋อเฟย ทว่านัยหนึ่งกลับเปิดโอกาสให้ไอ่ฝูชุนรับสมอ้างเอาตัวรอดจากสถานการณ์ซับซ้อนเช่นกัน กรณีที่นางต้องการถอยก็ให้รีบรับสารภาพว่าสายตาไม่เอาไหนเสียเอง ทำให้สีสันบนใบหน้าฟากคนของหลี่หลานจิงชักจืดจาง

“หม่อมฉันไม่จำสับสนแน่นอนเพคะ หม่อมฉันกล้ากล่าวสาบานเพคะเจียงกุ้ยเฟย!”

กลับยังเป็นไอ่ไฉเหรินไม่รู้ดีชั่ว อยากพิสูจน์ความเป็นเจ้าของที่แท้จริง นางทำท่าคล้ายแสดงทุกร่องรอยของมัน ทว่ากล่องไม้กลับอยู่ในครอบครองของหลี่เต๋อเฟย เจียงกุ้ยเฟยย่อมเผยท่าทีกระอักกระอ่วนใจเช่นกัน สุดท้ายก็ต้องให้ทั้งคู่แสดงออกท่ามกลางประจักษ์พยาน แล้วจะมีสถานที่ใดไร้ถ้อยติฉินตามมา เท่าเบื้องหน้านางพญาวังหลังอย่างหวังสีเจี๋ยอีก

“เห็นทียามเฉินวันนี้เหม่ยเมยทั้งคู่ต้องเข้าเฝ้าถวายพระพรหวงโฮ่วอยู่แล้ว ไม่สู้ไปพิสูจน์ความเป็นเจ้าของที่แท้จริงที่นั่นดีหรือไม่...”

คนอื่นๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องทยอยพยักหน้าคล้อยตาม หวังหวงโฮ่วเป็นผู้ปกครองฝ่ายในสูงสุด พระนางย่อมมีวิธีแยกแยะความจริงจากความเท็จ และตัดสินข้อขัดแย้งนี้ได้โดยถูกต้องเป็นแน่ ทั้งสามารถระงับสถานการณ์วุ่นวายดีกว่าปล่อยให้คนของหลี่เต๋อเฟยวิวาทกับไอ่ไฉเหรินจนปัญหาลุกลาม

พอพาดพิงอำนาจยุติธรรมของหวังหวงโฮ่ว ลี่เจียนชักลังเลจนต้องหาความมั่นใจจากนายหญิงสักแวบ เมื่อท่วงท่าหลี่หลานจิงยังคงหนักแน่น นางค่อยสงบสติเพื่อให้เกิดปัญญารับมือ พระชายาหลี่แนะทางตนไปแล้วว่า กล่องตัวปัญหาต้องเป็นของรักต่างหน้าบิดามารดาที่นางเอาเข้าวัง ถ้าผิดพลาดแม้แต่น้อย ไม่ใช่แค่ทำนายหญิงอดได้ของชิ้นนั้น ยังกระทบกับชื่อเสียงเจ้าตำหนักเทียนเหมย นับจากนี้ไปพวกนางก็ไม่รู้ว่าจะเสียหายส่วนไหนอีก

หลี่เต๋อเฟยคลี่ยิ้มแช่มช้า แต่คนนอกกลับไม่กล้าจดจ้องเท่าไร

“เจียงกุ้ยเฟยทรงชี้แนะได้ถูกต้องแล้ว ใครขโมย ใครไม่ขโมย ย่อม

ทราบแก่ใจ ไม่ช้าก็จะตระหนักว่าขุมนรกที่บรรจุวิญญาณบาปให้สัมผัสเยี่ยงไร หม่อมฉันต้องขอทูลลากลับเทียนเหมยกง ไปเตรียมตัวเข้าเฝ้าหวงโฮ่วยามเฉินก่อนแล้วเพคะ”

ทว่าก่อนที่หลี่หลานจิงจะนำขบวนคนจากไปพร้อมกล่องไม้ เจียงกุ้ยเฟยกลับเตือนอย่างปรารถนาดีขึ้นมา

“เหม่ยเมยอย่าได้ลืมนำกล่องใบนั้นมาเทียนเฟิ่งหวงกงด้วย...”

ไอ่ฝูชุนทำทีเหมือนดวงใจถูกคว้านเนื้อตามหลังหลี่เต๋อเฟย ดั่งว่านางสูญกำลังกายและใจ ของชิ้นเดียวที่สามารถถือครองบัดนี้ก็หมดเรี่ยวแรงทวงคืน

“ไม่ต้องกลัดกลุ้มไป ขอเพียงเบื้องพระพักตร์หวังหวงโฮ่ว เหม่ยเมยสามารถชี้แจงความเป็นเจ้าของได้ชัดเจน จะต้องได้กลับมาแน่นอน ยามนี้พอมีเวลาไตร่ตรอง รีบนึกให้ครบถ้วนว่าสามารถพิสูจน์อย่างไร”

เมื่อบรรยากาศในอุทยานคลี่คลาย โดยหลี่เต๋อเฟยแยกย้ายก่อน เจียงกุ้ยเฟยย่อมพาไอ่ไฉเหรินไปด้วย พวกข้ารับใช้ค่อยกระตือรือร้นกระจายเนื้อหาไปทั่ว ทว่าทั้งหมดกลับเป่าข้างหูต๋าน่าหลันซือซือด้วยลมล่องหนก่อนผู้อื่นครบถ้วนแล้ว

หญิงงามลุกจากเก้าอี้หลังสำรวจรูปโฉมตนเองเรียบร้อย นับเป็นวันแรกที่ต้องปรากฏกายท่ามกลางมวลผกาสารพัดพิษ ทั้งยังปรากฏว่าต้องเผชิญกับเหตุเดือดร้อนตั้งแต่อยู่ที่ไป๋ฮวากงอีก วังหลวงแห่งนี้ยากอบรมให้ผู้คนสงบจิตสงบใจจริงแท้ ต้องโทษเหล่าสาวงามที่ล้วนว่างงานเกินไป จึงชมชอบก่อกวนบรรยากาศให้ขุ่นมัวนัก

นางออกมาโบกมือส่งสองเปาที่ไปร่ำเรียนวิชาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ก่อนที่เผิงซู่จะมากระซิบ

“ทูลไป๋เฟินเหนียงเหนียง ช่วงยามเหม่า[14] ไอ่ไฉเหรินมีปากเสียงกับ

[14] เวลา 05.00 น. - 06.59 น.

ลี่เจียน กงปี้คนสนิทของหลี่เต๋อเฟย ด้วยเรื่องกล่องไม้ใบหนึ่งเพคะ เจียงกุ้ยเฟยบังเอิญผ่านมาได้ยินเข้าจึงสอบถาม ทั้งสองต่างยืนยันว่าเป็นกล่องความทรงจำและของต่างหน้าฟู่หมู่ของตน หลี่เต๋อเฟยยังทรงออกหน้าให้ลี่กงปี้ว่าสองวันก่อนสั่งข้าราชบริพารรื้อค้นทั่วเทียนเหมยกง แต่บางเสียงลือว่ายามนั้นหลี่เต๋อเฟยแค่ตรัสให้ทำความสะอาดห้องหับต่างๆ ในกง บัดนี้เจียงกุ้ยเฟยก็พาไอ่ไฉเหรินไปคอยเข้าเฝ้าหวังหวงโฮ่วแล้วเพคะ”

ด้วยสุ้มเสียงยากระงับประเด็นกลัดกลุ้ม น่าหลันซือซือย่อมประจักษ์อดีตกวนหนี่ว์จื่อมากประสบการณ์ผู้นี้สามารถประเมินล่วงหน้าได้ใกล้เคียง ต่อให้นางไม่ไปลุยโคลนก็คงไม่แคล้วถูกลากไป เผิงซู่จึงพยายามมอบข้อมูลที่เที่ยงตรงที่สุด

“ข้างหลี่เต๋อเฟย แม้เอากล่องไม้ใบนั้นกลับเทียนเหมยกงกับลี่เจียนได้ แต่ก็ตรัสรับรองว่าจะนำไปเทียนเฟิ่งหวงกงเพื่อพิสูจน์ความเป็นเจ้าของเช่นกันเพคะ...”

นางผงกศีรษะรับรู้ ท่วงท่ายังคงไร้กังวล จนชีรันชิงมุ่นหัวคิ้วขัดเคืองเหนียงเหนียงเพิ่งเดินทางเหน็ดเหนื่อยกลับฉางอัน พวกคนรนหาทางตายเหล่านี้ก็ยังจะมาสร้างสถานการณ์บั่นทอนกำลังใจอีก

“ใกล้ยามเฉินแล้ว พวกเราก็ออกเดินทางไปเทียนเฟิ่งหวงกงกันบ้างดีกว่า”

ในเมื่อพระอัครชายาสกุลต๋ากล่าวนำ พวกนางล้วนเชื่อฟัง เผิงซู่มองส่งขบวนคนออกจากไป๋ฮวากง ยามที่ตนประจำอยู่ในวังหลวง ขณะเจ้าตำหนักน้อยใหญ่เสด็จพร้อมจักรพรรดินอกแคว้นจิ้น นางย่อมปะทะแนวคลื่นลมไม่สามัญ ที่สาหัสก็คือหวงไท่โฮ่วประชวรเฉียบพลัน ทว่าสวรรค์คุ้มครอง หลางไต้ฟูกลับมาแล้ว และพระนางหายดี ไม่เช่นนั้นคงวุ่นวายยกใหญ่

พอหวังหวงโฮ่วเสด็จจากพระอารามหลวงมาประทับที่เทียนเฟิ่งหวงกง เจียงกุ้ยเฟยก็อาศัยบารมีหวงไท่โฮ่วแผ่ขยายสาขาไปทั่วฝ่ายใน ฉะนั้นเมื่อไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยเพิ่งเสด็จกลับมา การจะทวนกระแสทันทีย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย

กระทั่งอดีตนายหญิงเช่นมู่เซียงที่จิตใจซับซ้อนกลับไม่สู้คนพวกนี้อยู่ดี

ทว่าพิจารณาด้านหลังต๋าน่าหลันซือซือที่ลับสายตาไป อากัปกิริยาพระชายาชาวหรวนตี้กลับมั่นคงดั่งไม้ใหญ่ไม่น้อย นางค่อยผ่อนลมหายใจ ถึงไม่รู้สาเหตุที่อีกฝ่ายปราศจากท่าทีเดือดร้อน ก็พาให้ข้าราชบริพารคลายกังวลจริงๆ

'ทูลเหนียงเหนียง ลู่กุ้ยเฟยตรัสว่าให้ทรงระวังเอาไว้เพคะ หวังหวงโฮ่วทรงทราบเรื่องแล้ว ทั้งยังไม่ต้องการเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้นอาจจะเกี่ยงมาทางนี้แทนเพคะ'

น่าหลันซือซือกระตุกยิ้ม ก่อนจะเท้าคางเหม่อลอยมองไปข้างนอก ชีรันที่เห็นนายหญิงต้องการสมาธิคิดอย่างมากย่อมปิดปากสนิท

ทว่าเหตุผลที่ทำให้เจ้านายโฉมงามของนางใจล่องลอยไปทางหน้าต่าง คือดวงวิญญาณบรรพชนอย่างลู่กุ้ยเฟยกำลังโดยสารรถม้าผีอีกคัน นอกจากหารือและขยายเบื้องหลังของรักระหว่างไอ่ไฉเหรินกับลี่กงปี้ กระทั่งแนวคิดเจียงกุ้ยเฟยก็สามารถตีแผ่ ความสามารถไร้เทียมทานอย่างยิ่ง

"เฮ้อ... ซับซ้อนจนคนปวดหัว"

เสียงบ่นเบาหวิวจากเรียวปากอิ่มเอิบ ใจของชีรันย่อมจดจ่อว่านายหญิงจะขยายคำสั่งให้ปฏิบัติหรือไม่ ทว่าน่าหลันซือซือแค่ถอยห่างจากหน้าต่าง อากัปกิริยาเปลี่ยนไปขบคิดตามลำพัง นางกำนัลคนสนิทจึงหน่วงในอกบ้าง แต่ไหนแต่ไรเสี่ยวซือก็ตัวแค่นี้ ต้องตรากตรำเดินทางไปหรวนตี้ ถูกเคี่ยวกรำจนสุขภาพอ่อนแอ ทุกวันนี้ยกเว้นข้าว ยังมียาขมกำกับ นางลดสายตาลงประเมินข้อแขนบอบบาง

มิใช่กำมือหนึ่งก็สามารถหักได้หรือ!

ไม่เพียงแสวงหาเคล็ดลับบำรุงนายหญิงให้พบ นางยังควรปรึกษาเสี่ยวหวังจื่อทั้งสองแล้ว...

ใกล้ยามเฉินที่บรรดาสตรีในจักรพรรดิต้องเข้าเฝ้าเจ้าตำหนักหงส์ สวรรค์ ผู้เผอิญเดินทางมาเจอขบวนเสด็จไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยเข้าล้วนพากันหยุด

ชะงัก และเปิดเส้นทางตามระเบียบ ทั้งปรากฏหลายหน้าตาถึงขั้นจงใจจ้องเงาอรชรหลังม่านเกี้ยว

เมื่อประตูนกยูงแดงประจำเทียนเฟิ่งหวงกงเปิดกว้างต้อนรับ น่า-หลันซือซือย่อมก้าวลงมาพร้อมรูปโฉมสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ทำเอาผู้คนดูอย่างไรก็ตื่นเต้นเท่าเก่า บริเวณอุทยานกว้างขวางปรากฏนางสนมลำดับชั้นต่างๆ บ้างแล้ว ต่างยอบกายนอบน้อม แม้ภายในเต็มไปด้วยพายุริษยา

สาวงามทำเพียงโปรยยิ้มสนองแต่ละฝ่าย แล้วสาวเท้าตรงเข้าไปในตำหนักพร้อมชีรัน เบื้องสูงประจำโถงโอ่อ่าด้านในยังมีชุดที่นั่งทองคำตั้งสง่างาม ผู้ประทับผ่าเผยย่อมไม่พ้นนางพญาวังหลังอย่างหวังสีเจี๋ย

หลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนใจขั้นสาหัส พระนางก็ชมชอบอาภรณ์สีเรียบง่าย เลิกประโคมเครื่องประดับล้ำค่าข่มราศีสตรีของสวามี ทำให้พระพักตร์กับผิวพรรณแลอ่อนเยาว์ขึ้นมาก บรรยากาศรอบกายพลอยทรงศักดิ์มากกว่าเฉิดโฉมดุร้าย

แต่บรรดาบุปผาตระการตาล้วนกำซาบกระไอโหดเหี้ยมจากพระนางนานปี แม้สิ้นอำนาจหนุนหลังของตระกูลหวังแล้ว กลับหาคนหมิ่นแคลนสถานะปัจจุบันได้น้อยนัก

“ถวายพระพรหวงโฮ่ว ทรงพระเจริญพันปี พันปี พันๆ ปีเพคะ”

เสียงสรรเสริญเจ้าตำหนักดังเซ็งแซ่ น่าหลันซือซือยอบกายพร้อมคนอื่น พอพระนางประทานอนุญาตแล้ว ค่อยนั่งประจำที่ตนเองอย่างเรียบร้อย

ด้วยกระแสบุญของจิ่นคงหวงไท่จื่อเผื่อแผ่มาถึง หวังหวงโฮ่วไม่เพียงสามารถตั้งจิตบำเพ็ญกุศล ยังเกิดสติแยกแยะเรื่องราวต่างๆ ยกเว้นตรัสหารือเกี่ยวกับธุระฝ่ายในแล้ว พระนางก็เลิกข้องแวะกับใครที่อาจเคลื่อนไหวรกหูตาไปบ้าง เหล่าโฉมงามตัวน้อยๆ ที่ปราศจากความสำคัญ จึงเหมือนมานั่งฟังผู้ใหญ่พูดตามพิธีการทุกวัน

ทว่าบัดนี้ท่าทางพวกนางกลับคึกคักผิดปกติ ต้องยกผลประโยชน์แก่เหตุชวนใฝ่รู้แต่อรุณรุ่ง จนไม่สามารถทำหน้าตาเซื่องซึมไหว

“เปิ่นกงทราบว่าหลังต้องออกเดินทางไกล สุขภาพไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยไม่ใคร่สบายดีนัก อันที่จริงวันนี้ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนก็ได้...”

ถ้ายังอยู่กลางห้วงอากาศคุกรุ่นระหว่างสถานะคนโปรดกับมารดาแห่งแผ่นดิน ต๋าน่าหลันซือซือคงเชื่อว่าอีกฝ่ายกำลังเหน็บแนมตนอยู่ พอกลับมาก็ไม่รู้จักพักผ่อน ยังแล่นเข้าเฝ้าเพื่อทวงคืนอำนาจปกครองคน แต่ฝูงผีรายงานท่าทีหนักแน่นของพระนางประดุจไท่ซาน จึงสามารถแปลเป็นแค่ทักทายเฉยๆ หรืออาจแฝงความห่วงใยเบาบาง

“ทูลหวงโฮ่ว หม่อมฉันเพียงเหน็ดเหนื่อยจากทางไกล และสภาพอากาศแตกต่างเพคะ พอดีขึ้นก็ไม่อาจอาศัยพระเมตตาอยู่แค่ในไป๋ฮวากง ขณะที่ทุกคนปฏิบัติตามระเบียบเพคะ”

โฉมสะคราญยิ้มให้ด้วยหน้าตาผ่องใส แต่กลับรังแกลูกตาผู้อื่นจนแสบเคืองไปหมด

‘ซือเอ๋อร์ กลับมาก็ประกาศศึกเยี่ยงนี้ ไม่ใคร่ปลอดภัยกระมัง!’

พอได้ยินลมกระซิบ รอยยิ้มเจิดจ้าค่อยหุบลง ดวงตาสีอำพันปรายมองร่างวิญญาณลู่กุ้ยเฟยที่สยายพัดบังเรียวปากหัวเราะคน แล้วต้องปั้นหน้าแข็งเกร็ง ไม่รู้ร้อนหนาวกระหน่ำภายใน

หวังสีเจี๋ยแค่นสรวล ก่อนแจ้งกำหนดการเทศกาลจงหยวนประจำปักษ์ชู่สู่[15] ซึ่งจะจัดในอาณาเขตวังหลวงอีกสามวันข้างหน้า เมื่อสิ้นสุดรายละเอียดพระนางก็เตรียมไล่ฝูงคนกลับแล้ว ทำให้เจียงกุ้ยเฟยปลดกำมือตนเอง รีบลุกขึ้นยอบกายงดงามไปทางบัลลังก์เฟิ่งหวง

“ทูลหวงโฮ่ว หม่อมฉันพบเรื่องราวยากชี้ชัด จำต้องขอพึ่งพระเมตตาเจี๋ยเจียเหนียงเหนียงแล้วเพคะ”

แค่บริกรรมบทอัญเชิญนางพญาหงส์ พระเนตรไร้วี่แววยินดีก็โฉบลงมาทันใด มีหรือหวังสีเจี๋ยจะคาดลำดับถัดมาไม่ออก ตลอดเวลาพระนางเจตนา

---

[15] ประมาณวันที่ 22 - 24 เดือนสิงหาคม ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 150 องศา สิ้นสุดฤดูร้อน

ละเลยไอ้ไฉเหริน ผู้ยืนตัวลีบข้างนางกำนัลคนสนิทของอีกฝ่าย

ครั้นไอ่ฝูชุนอยู่ใต้สายตาหวงโฮ่วสกุลหวังดังปรารถนา เจ้าตัวกลับสัมผัสไอเยือกแข็งที่แทรกเข้ามาแทะกระดูก ร่างผอมบางเพราะกำลังตกทุกข์ย่อมยืนสั่นเทาอยู่ข้างหลังเจียงกุ้ยเฟย ไม่สามารถเปิดปากอย่างเคย ฝ่ายที่จ้องกระหายเรื่องเดือดร้อนของผู้อื่นต่างเบิกตาโต หวังสีเจี๋ยให้รู้สึกรำคาญใจ จนต้องท่องพุทธโอวาทสะกดอารมณ์

ขณะเดียวกันท่ามกลางกระแสกดดันจากรอบตำหนัก ไอ่ฝูชุนไม่อาจระงับกิริยากระสับกระส่าย พระนางค่อยเหยียดปากอีกเล็กน้อย ก่อนทอดพระเนตรไปฟากไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟย พบว่าสตรีเชื้อสายหรวนตี้คล้ายลอยกายเหนือเมฆหมอก ย่อมมีสีพระพักตร์เยือกเย็นขึ้น

คนจำพวกนี้ดื้อด้านเป็นหนึ่ง โดนตีมาตั้งกี่ไม้ยังจะไม่รู้จักหลาบจำ!

“มีเรื่องราวยากชี้ชัดหรือ ไม่ต้องเกรงใจ ที่นี่รวมเจี๋ยเหม่ยมากความสามารถอยู่กันเยอะแยะ แม้จะซับซ้อนขนาดไหนคงไม่เกินกำลังวินิจฉัยไปได้หรอก”

หนังตาเจียงเลี่ยงซูกระตุกหนหนึ่ง แต่นางก็ยังคงคล่องแคล่ว

“ขอบพระทัยในพระเมตตาเพคะ...”

ก่อนจ้องจู่โจมไปยังหลี่เต๋อเฟย เบื้องหน้าหลี่หลานจิง ตั้งกล่องไม้ฝีมือประณีตใบหนึ่ง

“ประมาณกลางยามเหม่า หม่อมฉันกับผู้ติดตามกำลังเดินอยู่รอบนอกเป่ยฮวาเซินหลิน[16] ก็แว่วเสียงเอะอะดังขึ้นภายในนั้น เพราะเกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายกับใคร จึงพาทหารองครักษ์เข้าไปช่วยเหลือ ก็เจอหลี่เต๋อเฟยกับไอ้ไฉเหริน...”

ไอ่ฝูชุนประหนึ่งเพิ่งสนองสัญญาณเป็น นางจึงถลาลงไปกลางลาน ไม่แค่หมอบกราบหวงโฮ่ว แต่ยังโขกศีรษะขอรับเมตตาด้วยสุ้มเสียงแหบสั่น พอ

---

[16] อุทยานดอกไม้ฝั่งเหนือ

ขันแข็งทำอยู่ระยะหนึ่ง เจ้าตำหนักกลับไม่ห้ามปรามสักที หญิงสาวย่อมชะงักอากัปกิริยาไปเอง หาไม่อาจจะมึนงง กระทั่งสลบไปก่อนได้รับความเป็นธรรม

ดังนั้นหน้าผากแดงก่ำเป็นวงของไอ่ไฉเหริน จึงเรียกให้หลายคนกลั้นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แม้แต่น่าหลันซือซือยังหลุบเปลือกตาตามไปด้วย

“ทูลหวงโฮ่ว โปรดเมตตาวินิจฉัยด้วยเพคะ แม้หม่อมฉันลำบากกายอย่างหนัก ต้องชดใช้ความผิดที่ได้ก่อไว้ กระนั้นก็ปราศจากใจหมายลักขโมยข้าวของผู้ใด กล่องใบนั้น... เหตุผลที่หม่อมฉันต้องปกป้องถึงที่สุดคือ ศูนย์รวมความทรงจำแต่วัยเยาว์ของหม่อมฉัน มีอายุการใช้งานมาหลายปี เป็นของเก่าที่รักถนอม หม่อมฉันเพียงกลัวจะหล่นกระแทกพื้นจนเกิดความเสียหาย จึงกอดไว้แน่นกับตัว ไม่ได้มีเจตนาซ่อนหรือปิดบังใครทั้งสิ้น ไม่คาด... กลับกลายเป็นต้นเหตุให้บานปลายเช่นนี้เพคะ!”

เบื้องหลังใกล้จะเฉลยภายในแล้ว ทุกคนล้วนขยับท่าทางวุ่นวายระลอกหนึ่ง กระทั่งหมี่ฉางยวี่และเมิ่งจงกงเสวียซื่อสื่อ สองคนสนิทในหวังหวงโฮ่วล้วนเพ่งตาพิจารณา ต่างกับนางพญาวังหลังที่ราวกับไม่ยอมจับใจความสำคัญสักประโยค

ไอ่ฝูชุนยิ่งหลั่งน้ำตาเพราะบีบคั้นใจ

“หากหม่อมฉันไม่เหลือกล่องความทรงจำใบนี้ ก็... ก็ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตอยู่อย่างไรแล้วเพคะ ฮือ...”

พระนางทรงเอือมระอา ถ้าเป็นแต่ก่อนคงสั่งให้คนเอากล่องต้นตอไปเผาให้วอดวาย จะได้อกแตกตายสมใจกันทั้งคู่ หายากนักที่พวกนางจะนำเสนอชีวิตว่ามูลค่าเท่าของชิ้นเดียว เมื่อรำลึกถึงบุตรชายผู้ล่วงลับ หวังสีเจี่ยก็ประหนึ่งขับตะกอนรบกวนใจจนหมด

“แล้วด้านนั้น... ว่าอย่างไร”

ทุกคนค่อยเบนทิศทางมาที่หลี่เต๋อเฟย ทันใดนั้นคนสนิทของพระชายาผู้รักสงบก็สาวเท้าออกมา แล้วคุกเข่าลงอธิบายเบื้องพระพักตร์บ้าง

“ถวายพระพรหวงโฮ่ว ทรงพระเจริญพันปี พันปี พันๆ ปีเพคะ หม่อม

ฉันมีนามว่าลี่เจียน ตำแหน่งกงปี้ประจำเทียนเหมยกงในหลี่เต๋อเฟย เมื่อสองวันก่อนหม่อมฉันได้ก่อเรื่องราวให้ทั้งกงเดือดร้อน เพราะทำกล่องไม้ต่างหน้าฟู่หมู่ที่ล่วงลับหายไป หม่อมฉันไม่อาจปล่อยวาง ทว่าค้นหาอย่างไรกลับไม่พบร่องรอย ทำให้สิ้นหวังยิ่งเพคะ

"กระทั่งบังเอิญพบไอ่ไฉเหรินที่เป่ยฮวาเซินหลิน ขั้นแรกไอ่ไฉเหรินพุ่งเข้าชนหม่อมฉันก่อน ไม่เพียงลนลาน ยังพยายามซ่อนบางอย่างเอาไว้กับตัว หม่อมฉันจึงตั้งประเด็นสงสัยในใจ จนเห็นลักษณะกล่องคุ้นตา ค่อยเกินระงับสติและล่วงเกินไอ่ไฉเหรินเพื่อแย่งมาพิจารณา ถึงกระจ่างแจ้งว่ากล่องใบนี้ต้องเป็นของหม่อมฉันแน่นอนเพคะ!"

หลี่หลานจิงยังคงสงบท่าที ดูสถานการณ์ระหว่างตนเองกับเจียงกุ้ยเฟยทว่าเบื้องลึกนางไม่ได้เฉยชาดังที่แสดงออก หัวใจใต้อกซ้ายจึงกระตุกบีบเป็นระยะอย่างยากผ่อนคลาย ส่วนลี่กงปี้ร้องทุกข์ฝั่งตนจบก็ไม่หันไปมองนายหญิงให้ใครกังขา หมอบกับพื้นด้วยท่วงท่าอ่อนน้อม ผิดจากไอ่ไฉเหรินที่ผลักดันหวังสีเจี่ยด้วยวิธีทำร้ายร่างกายตัวเอง

"ขอหวงโฮ่วทรงเมตตาพิจารณาด้วยเพคะ!"

นอกจากปี๋สุ่ยที่สละฐานะจงกงสื่อ ผู้ถวายคำปรึกษาแก่หวงโฮ่วไปแล้วเมิ่งเม่ยเจี้ยนก็รอบคอบสมกับเป็นจงกงเสวียซื่อสื่อ ท่านหญิงประจำหอตำราของพระนาง หญิงสาวค้อมหลังกระซิบข้างพระกรรณครู่หนึ่ง ความเงียบย่อมกระจาย ทุกฝ่ายล้วนคอยฟังวาจาของหวังสีเจี่ยทั้งสิ้น

อันที่จริงแล้ว เหตุเล็กน้อยไม่ควรให้ค่าเป็นเหตุใหญ่ เพียงแต่คนออกหน้าคือเจียงกุ้ยเฟยที่หวงไท่โฮ่วโปรดปรานนัก จึงต้องประเมินท่าทีของนางไว้บ้าง

ผีพระชายาลู่จึงสะกิดเตือนคน

'ซือเอ๋อร์เตรียมตัวเอาไว้นะ การลงขวางกลางสนามย่อมเสียหายสักอย่าง พวกนางเหลือแต่ตำแหน่งหวงโฮ่ว ฉางยวี่ และจงกงเสวียซื่อสื่อ อำนาจแท้จริงถูกลิดรอนไปแล้ว อย่างไรต้องไม่คุ้มค่าแน่'

น่าหลันซือซือก็ประเมินล่วงหน้าเอาไว้เช่นนั้น ระหว่างนางออกเดินทางกับขบวนเสด็จ จัดการสงครามภายในเผ่า เห็นทีที่นี่คงดุเดือดไม่แพ้กัน เจียงหวงไท่โฮ่ววางพระทัยเจียงกุ้ยเฟย หวังหวงโฮ่วคงเคลื่อนไหวอึดอัดเป็นธรรมดา

"ภายหลังมานี้เปิ่นกงใช้เวลาสวดภาวนาอยู่แต่ในพระอารามหลวง ยามต้องกลับมาประจำเทียนเฟิ่งหวงกง ก็รู้สึกปฏิบัติงานไม่ใคร่คล่องเท่าแต่ก่อน..."

หรืออีกนัยหนึ่งพระนางสิ้นบทบาทบงการคนไปมาก ลำพังไม่มีใครฉวยโอกาสรังแกกลับถือว่าประเสริฐแล้ว ถ้าสอดมือพัวพันกับเรื่องนี้ เกรงว่าจะเอาตัวรอดลำบากเช่นกัน เบื้องลึกหวังสีเจี๋ยยังคงทะนง หาได้ยี่หระกับการฝ่าทะเลดาบไม่ เสียดายการมีชีวิตอยู่อีกวัน หมายถึงส่งแรงบุญถึงเฉียงหมินฉีอีกวัน

"เปิ่นกงคงต้องให้ไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยชี้แนะสักหน่อยว่าเห็นเป็นอย่างไรบ้าง"

ด้วยประการนี้เอง ต๋าน่าหลันซือซือจึงล่องหนอย่างผีหนีปัญหาไม่ได้ ร่างอรชรผุดลุกขึ้นมาย่อเข่าเคารพเจ้าตำหนัก และเป็นเชิงขออนุญาตล่วงเกินก่อนมองไปยังลานด้านล่าง ไอ่ไฉเหรินยังคงมีน้ำตาอาบหน้าต่างเหงื่อ ขณะที่ลี่กงปี้ยืดหลังตรงแน่ว

ทว่ายามทั้งสองรับรู้สายตาพินิจพิเคราะห์จากไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟย พวกนางก็ละม้ายจะแปลงสีหน้าแตกต่างกันไปบ้าง

"ทูลหวงโฮ่ว ในเมื่อทั้งสองต่างยืนยันว่ากล่องไม้ใบนั้นคือสมบัติส่วนตน ก็จำเป็นต้องมีบทพิสูจน์ต่อหน้าพยานให้ชัดเจนเพคะ จึงจะทราบความจริงว่าใครเป็นเจ้าของ"

อย่างนี้เท่ากับใครแพ้ก็คือคนโกหกที่ยังจะมีความผิดฐานโป้ปดเชื้อพระวงศ์ด้วย!

ดวงตาหลายคู่เบิกกว้างอย่างเลื่อมใสพระอัครชายาแล้ว

"ทว่าถึงจะทราบว่าใครเป็นเจ้าของที่แท้จริงแล้ว ก็ใช่ว่าจะตัดสินว่าอีกคนหนึ่งมีเจตนาลักขโมยหรือช่วงชิงกล่องใบนั้น..."

หวังสีเจี่ยยากจะไม่กระตุกมุมปาก ทำให้คนร้องเรียนพลอยหายใจคล่องคอขึ้น

"หม่อมฉันมีวิธีหนึ่ง... เพียงแต่ไม่แน่ใจว่าหวงโฮ่วจะประทานอนุญาตหรือไม่เพคะ"

พระนางขยับพระหัตถ์สนองด้วยท่าทางเบื่อหน่าย

"ก่อนอื่นหม่อมฉันต้องขอพิจารณากล่องใบนั้นใกล้ๆ หน่อยเพคะ"

ข้อเรียกร้องจากนางไม่นับว่ามากเกินไป หวังหวงโฮ่วจึงส่งสายพระเนตรออกคำสั่งแก่หมี่ฉางยวี่ ทำให้ลี่เจียนขยับคล้ายอยากทัดทาน ทว่าแท้จริงกลับหันมาดูท่าทีของนายหญิง หลี่เต๋อเฟยย่อมมองกำราบให้คนสงบอาการ ลี่กงปี้ค่อยหวนคืนสู่จุดมั่นคงดังเดิม

หมี่อินเข้ามาขออนุญาตหลี่หลานจิง ก่อนถือกล่องไม้ใบดังกล่าวไปมอบให้พระอัครชายาชาวหรวนตี้

น่าหลันซือซือรับมาหมุนมองอย่างละเอียดลออแล้วกราบทูล

"หม่อมฉันขออนุญาตเก็บกล่องใบนี้เอาไว้ แล้วสืบหาความจริงภายในสามวันได้หรือไม่เพคะ"

หวังหวงโฮ่วขมวดพระขนง คล้ายจะเตือนให้ทบทวนใหม่

"เรื่องวิธีการพิสูจน์หม่อมฉันมีอยู่แล้วเพคะ เพียงแต่ถ้าอธิบายตอนนี้จะกลายเป็นเอื้อประโยชน์แก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งให้ไปเตรียมตัวได้ และหม่อมฉันในฐานะไม่มีส่วนได้เสียกับกล่องใบนี้ ถ้าสามารถรักษาเอาไว้ชั่วคราวเองคงยุติธรรมกว่าเพคะ"

เปี่ยมเหตุผลยากเฟ้นหาตำหนิแท้ๆ จึงกำจัดเสียงค้านจากรอบด้าน ชัดเจนว่าด่านนี้ไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยคงรับไม่เลือกผิดเลือกชอบแล้ว ไม่รู้ว่าด้วยระยะเวลาสามวัน นางจะสืบความคืบหน้าได้กี่มากน้อย หวังว่าจะมากพอให้ตัดสินใจได้ว่าจะล่วงเกินใครดี ระหว่างเจียงกุ้ยเฟยกับหลี่เต๋อเฟย

ทันทีที่หวงโฮ่วตรัสให้แยกย้ายกันไป พวกนางจึงเดินทางกลับสถานที่ของตัวเอง สามารถแยกแยะผู้คนว่าบรรจุอารมณ์ประมาณสามประเภท หนึ่ง...

กระวนกระวายแต่ไม่อาจกระโตกกระตาก สอง... สุดท้ายปัญหาไม่ได้หล่นใส่เท้าตนเองกับพรรคพวก ก็ปราศจากแนวคิดเดือดเนื้อร้อนใจ และสาม... ที่กังวลไกลว่าไป๋เฟินหวงกุ้ยเฟยจะอาศัยหนึ่งการกระทำได้สองหรือไม่